

Panel 46 : Other topics related

1. Audio-Visual Materials with Intralingual Subtitles: 2139
Their Effects On the Vocabulary Acquisition of Selected Grade 5 Students
Ma. Theresa S. Villabona¹ , Sharina L. Corazon² , Lorejels P Clarido
2. A Study of Personal Pronouns in Isan Thai– Phuan: 2140
Language Change AND Usage
Kannatha Phongpiriyawanich, Jaruwat Benjathikul
3. Understanding Students Decision Making in Attending Tutorial School 2156
Juladis Khanthap, Prayuth Chusorn, Suphasin Poosrisomm
Suravee Rongraung, Worawuth Phosri, Attakorn Kesornkaew
4. Academic Quality Development of School system through 2166
Teacher Empowerment
Worawuth Phosri, Prayuth Chuson, Aphinan Busabok,
Juladis Khanthap, Attakorn Kesornkaew, Suravee Rongraung ,
Chadchawarn Arrard
5. Some Aspects of Ordination Procedures in Theravada Buddhism 2172
of Thailand and Bangladesh
Retosh Sramon, Puttharak Prabnok

Audio-Visual Materials with Intralingual Subtitles: Their Effects On the Vocabulary Acquisition of Selected Grade 5 Students

Ma. Theresa S. Villabona¹, Sharina L. Corazon², Lorejels P Clarido³

¹University Professor

^{2,3} Graduate Student

^{1,2,3}MSU-Iligan Institute of Technology, Philippines

¹E-mail: marites.villabona@gmail.com, ²E-mail: sharinacorazon@gmail.com, ³E-mail: lorejelsclarido@gmail.com

Abstract

The proliferation of audiovisual materials with subtitles facilitates vocabulary acquisition. This study aims to examine the effects of audio-visual materials with intralingual subtitles to vocabulary acquisition among selected grade five students. The participants were grouped homogeneously according to their scores in PhilIri –a standardized test. The target vocabulary words were chosen following the Dual Coding Theory of Pavio focusing on the two multi-sensory processes: visual (images and written text) and audio (hearing). The study is also anchored on the Information Processing Theory. The control group watched the nineteen-minute selected animated movie without intralingual subtitles while the experimental group with intralingual subtitles. Tests were administered to assess participants' acquisition of the targeted vocabulary words. The results revealed that both groups had increased scores in the immediate post-test which suggests that it was effective for both. However, the experimental group performed significantly better than the control group. This simply indicates its effectiveness on vocabulary acquisition.

Keywords: Vocabulary Acquisition, Dual Coding Theory, Information Processing Theory, Intralingual

A Study of Personal Pronouns in Isan Thai– Phuan: Language Change AND Usage

การศึกษาคำบุรุษสรรพนามในภาษาไทยพวนภาคอีสาน: การเปลี่ยนแปลงภาษาและการใช้ภาษา

Kannatha Phongpiriyawanich¹ and Jaruwan Benjathikul²

^{1,2}School of Liberal Arts, University of Phayao, Thailand

¹E-mail: pp_mt54@hotmail.com

Abstract

This research aims 1) to study the personal pronoun using of Thai Phuan in Isan social contexts, 2) to compare the personal pronoun using of Thai Phuan in three generations, 3) to study the personal pronoun change from ancient documents to spoken language in the present time, and 4) to create the rule of using the personal pronoun. The sampling group is the Thai Phuan ethnic in three generations; 15-25 years old, 35-45 years old, and 55-65 years old. The research field works are 1) Buhom village, Chiang Khan district, Loie province, 2) Thon village, Ban Phue district, Udon Thani province, 3) Photak village, Photak district, Nong Khai province. There were 302 key informants and the 3 folktales as the anciently document data; Kham Pra Pladaek, 2) Nang Phom Hom, and 3) Chalong Trai Pidok. The tools for data collection were the questionnaire, record card, and tape recording. The statistics used to analyze the data are frequency, percentage, and chi-square for hypothesis testing.

The research results are that:

1. The personal pronoun using was found that there are totally 134 words divided into 1) 41 first personal pronouns, 2) 44 second personal pronouns, and 3) 49 third personal pronouns. The social contexts in this research are 1) situations divided into formal and informal situations, 2) gender divided into same gender and different gender, 3) ages divided into the same age, older and younger the speaker, 4) relatives divided into relatives and non-relatives, 5) intimacy divided into intimacy and non-intimacy, 6) politeness divided into politeness and non-politeness, and 7) emotion divided into satisfaction and non-satisfaction. The personal pronoun comparison from the ancient documents to the spoken language of male and female was found that both genders use the same 34 personal pronouns divided into 1) 12 first personal pronoun, 2) 15 second personal pronoun, and 3) 7 third personal pronouns.

2. It is found that there are four types of pronoun change in the spoken language of the present time from what was found in the old documents: 1) those that remain the same forms, 2) those that can be assumed, 3) those that lose the some words meanings, and 4) those that have more words meanings added later.

3. The rule of the personal pronoun using; situations, gender, age, relatives, intimacy, politeness, and emotion was found that it is positive attribute (+) because it has a statistic significance at 0.05.

Keywords: Personal pronouns, Thai Phuan language, Language change, Language usage

¹ นักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาภาษาไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา

² ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ประจักษ์กลุ่มภาษา สาขาวิชาภาษาไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาการใช้คำบุรุษสรรพนามตามบริบททางสังคมของชาวไทยพวนภาคอีสาน และ2) ศึกษาการเปลี่ยนแปลงคำบุรุษสรรพนามในภาษาไทยพวนภาคอีสานจากเอกสารโบราณและภาษาพูดในปัจจุบัน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ กลุ่มชาติพันธุ์ไทยพวนภาคอีสาน 3 ช่วงอายุ ได้แก่ ช่วงอายุ 15-25 ปี ช่วงอายุ 35-45 ปี และ ช่วงอายุ 55-65 ปี พื้นที่วิจัย คือ 1) หมู่บ้านบุสม อำเภอยางชุมน้อย จังหวัดเลย 2) หมู่บ้านถ่อน อำเภอบ้านฝาง จังหวัดอุดรธานี และ3) หมู่บ้านโพธิ์ตาก อำเภอโพธิ์ตาก จังหวัดหนองคาย จำนวน 302 คน และเอกสารโบราณ ประเภทนิทานพื้นบ้าน 3 เรื่อง ได้แก่ 1) กำพร้าปลาแดก 2) นางผมหอม และ3) ฉลองไตรปิฎก เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถาม แบบบันทึก และการบันทึกเทป สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือค่าความถี่ ค่าร้อยละ และการทดสอบสมมติฐานใช้การหาค่าไคสแควร์

ผลการวิจัย พบว่า

1. การใช้คำบุรุษสรรพนาม พบว่าชาวไทยพวนใช้คำบุรุษสรรพนามจากภาษาพูดทั้งสิ้น 134 คำ ได้แก่ 1) คำบุรุษสรรพนามที่1 จำนวน 41 คำ 2) คำบุรุษสรรพนามที่ 2 จำนวน 44 คำ และ3) คำบุรุษสรรพนามที่ 3 จำนวน 49 คำ ตามบริบททางสังคมในงานวิจัยนี้ ได้แก่ 1) กาลเทศะ แบ่งเป็น สถานการณ์ที่เป็นทางการ และไม่ เป็นทางการ 2) เพศ แบ่งเป็น เพศเดียวกัน และต่างเพศกัน 3) อายุ แบ่งเป็น อายุเท่ากัน มากกว่า และน้อยกว่า 4) ความเป็นเครือญาติกัน แบ่งเป็น เป็นเครือญาติกัน และไม่เป็นเครือญาติกัน 5) ความสนิทสนมกัน แบ่งเป็นสนิทสนมกัน และไม่สนิทสนมกัน 6) แสดงความสุภาพ แบ่งเป็น แสดงความสุภาพ และแสดงความไม่สุภาพ และ7) การแสดงอารมณ์ แบ่งเป็น แสดงอารมณ์พอใจ และไม่พอใจ

2. การเปลี่ยนแปลงคำบุรุษสรรพนามในภาษาพูดปัจจุบันและในเอกสารโบราณ พบการเปลี่ยนแปลง 4 ประเด็น ได้แก่ 1) กลุ่มคำบุรุษสรรพนามที่คงเดิม 2) กลุ่มคำบุรุษสรรพนามที่สันนิษฐานได้ 3) กลุ่มคำบุรุษสรรพนามที่สูญเสียดั้งเดิม และ4) กลุ่มคำบุรุษสรรพนามที่เพิ่มมาในยุคหลัง

3. การเปรียบเทียบการใช้คำบุรุษสรรพนามจากเอกสารโบราณและภาษาพูดในปัจจุบัน ตามปัจจัยทางสังคม คือ เพศชาย และเพศหญิง พบว่า มีคำบุรุษสรรพนามที่ใช้ร่วมกันทั้งสิ้น 34 คำ ได้แก่ 1) คำบุรุษสรรพนามที่ 1 จำนวน 12 คำ 2) คำบุรุษสรรพนามที่ 2 จำนวน 15 คำ และ3) คำบุรุษสรรพนามที่ 3 จำนวน 7 คำ

4. รูปแบบการใช้คำบุรุษสรรพนาม ได้แก่ กาลเทศะ เพศ อายุ ความเป็นเครือญาติกัน ความสนิทสนมกัน ความสุภาพ และการแสดงอารมณ์ มีคุณสมบัติ (+) เนื่องจากมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

คำสำคัญ: คำบุรุษสรรพนาม ภาษาไทยพวน การเปลี่ยนแปลงภาษา การใช้ภาษา

1. บทนำ

ภาษาบ่งบอกถึงที่มาของมนุษย์ เนื่องจากในสังคมทุกชนชาติต่างมีภาษาเพื่อใช้ในการสืบทอดวัฒนธรรม จากบุคคลรุ่นหนึ่งไปยังบุคคลรุ่นต่อไป ดังนั้น การจำแนกชนชาตินอกจากจะใช้เกณฑ์ทางประเพณีวัฒนธรรมการ แต่งกายแล้ว ภาษายังจัดว่าเป็นตัวบ่งชี้ที่สำคัญที่ใช้การจำแนกชนชาติในสังคมด้วย (อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2548, หน้า 1) สำหรับประเทศไทย ซึ่งเป็นสังคมของชนชาติไทย มีภาษาประจำชาติคือภาษาไทย แต่หากพิจารณา เปรียบเทียบรายละเอียดของภาษาไทยที่ใช้ในการสื่อสารตามที่เป็นอยู่จริงก็สามารถจัดแบ่งภาษาไทย ออกเป็นกลุ่มย่อยที่แตกต่างกันได้ หากพิจารณาโดยใช้เกณฑ์ทางภูมิศาสตร์ หรือถิ่นที่อยู่ของผู้ที่พูดภาษาไทยแล้วก็เป็นที่ยอมรับกันว่าภาษาไทยสามารถแบ่งภาษาประจำภูมิภาค (Regional Language) หรือภาษาไทยถิ่น (Thai Dialects) จำนวน 4 ถิ่น คือ 1) ภาษาถิ่นไทยกลาง (Central Thai Dialect) 2) ภาษาถิ่นไทยใต้ (Southern Thai Dialect) หรือเรียกว่าภาษาปักษ์ใต้ 3) ภาษาถิ่นไทยเหนือ (Northern Thai Dialect) หรือภาษาคำเมือง และ 4) ภาษาถิ่นอีสาน (Isan Dialect) อย่างไรก็ตามภาษาไทยถิ่นที่ใช้พูดกันในท้องถิ่นของประเทศไทยนั้น นับได้ว่าเป็นภาษาถิ่นไทยตระกูลดั้งเดิม (Proto Tai) ซึ่งแต่ละถิ่นอาจใช้ภาษาแตกต่าง หรือคล้ายคลึงกัน ทั้งคำ ความหมาย และน้ำเสียงตามถิ่นที่อยู่อาศัย (เรืองเดช ปันเขื่อนขัติ, 2531, หน้า 28; สมทรง บุรุษพัฒน์, 2543, หน้า 27; วิไลศักดิ์ กิ่งคำ, 2551, หน้า 1)

การแบ่งกลุ่มของภาษาที่พูดในประเทศไทยนอกจากแบ่งตามเกณฑ์ทางภูมิศาสตร์ดังที่กล่าวมาข้างต้นแล้ว ยังมี การแบ่งกลุ่มโดยใช้เกณฑ์อื่นอีก อาทิ เจ มาร์วินบราวน์ (J. Marwin Brown, 1965) ได้ใช้เกณฑ์การสืบทอดมาจาก ภาษาไทดั้งเดิม (Proto Tai) แบ่งภาษาในประเทศไทยเป็น 7 ถิ่นคือ 1) ภาษาไทใหญ่ 2) ภาษาไทยถิ่นเหนือ 3) ภาษาพวน 4) ภาษาไทยกลาง 5) ภาษาผู้ไท 6) ภาษาลาว และ 7) ภาษาไทยถิ่นใต้ ส่วน เจมส์อาร์แชมเบอร์เลน (James R. Chamberlain, 1975) ได้ใช้เกณฑ์ทางเสียงแบ่งภาษากลุ่มตะวันตกเฉียงใต้ (SWT Dialect) เป็น 2 กลุ่มใหญ่ ได้แก่ 1) ภาษากลุ่ม P และ 2) ภาษากลุ่ม PH ซึ่งในกลุ่ม PH ได้แบ่งออกเป็นภาษาย่อย 6 กลุ่ม คือ 1) ภาษาไทยสยาม 2) ภาษาผู้ไท 3) ภาษาไทเหนือ 4) ภาษาพวน 5) ภาษาลาว และ 6) ภาษาไทยถิ่นใต้ ทั้งนี้ Brown (1965) และ Chamberlain (1975) มีความเห็นสอดคล้องกันในการจำแนกภาษาไทยพวนเป็นภาษากลุ่มหนึ่งแยกต่างหากจากภาษากลุ่มอื่นๆ โดยเฉพาะการแยกภาษาลาวและภาษาพวนออกจากกันนั้น เนื่องมาจากการ แยกตัวของเสียงวรรณยุกต์ที่ต่างกัันคือ ในภาษาลาวมีหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 5 หน่วยเสียง ส่วนภาษาไทยพวน มีหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 6 หน่วยเสียง (เรืองเดช ปันเขื่อนขัติ, 2531, หน้า 127-128)

ภาษาไทยพวน เป็นภาษาที่อยู่ในตระกูลภาษาไทย (Tai Family) ซึ่งพูดอยู่ที่ เมืองพวน ไกล่ทุ่งไหหิน แขวง เชียงขวาง ประเทศลาว ดังนั้นภาษาไทยพวนจะมีวงศ์คำศัพท์ร่วมกับภาษาลาวมากกว่าภาษาไทยกลาง จึงมีคำเรียก ชาวพวน 2 อย่างคือ เรียกว่า “ไทยพวน” ในฐานะประชากรในประเทศไทยกลุ่มหนึ่ง และเรียก “ลาวพวน” เพราะ เป็นผู้ใช้คำศัพท์ร่วมกันกับภาษาลาว ซึ่งชาวไทยพวนมีถิ่นฐานเดิมอยู่ในประเทศลาวมาก่อน (วิระพงศ์ มีสถาน, 2539, หน้า 12) ทั้งนี้ชาวไทยพวนที่พูดภาษาไทยพวนอาศัยอยู่ในประเทศไทยจำนวน 23 จังหวัด (สำนักงานมูลนิธิ ไทยพวน, มปป, หน้า 42) และใน 23 จังหวัดนี้ยังพบว่าชาวไทยพวนในภาคอีสานมีทั้งหมด 3 จังหวัด ได้แก่ 1)

จังหวัดอุดรธานี อำเภอบ้านผือ 2) จังหวัดหนองคาย อำเภอศรีเชียงใหม่ อำเภอท่าบ่อ อำเภอโซ่พิสัย และอำเภอโพธิ์ตาก และ3) จังหวัดเลย อำเภอเชียงคาน

นักวิชาการหลายท่านได้ศึกษาภาษาไทยพวนที่พูดในประเทศไทย ในด้านต่างๆ อาทิ การเปรียบเทียบระบบเสียงภาษาไทยพวนกับภาษาไทยมาตรฐานพบว่า มีทั้งความคล้ายและความต่างกัน ทั้ง 3 ด้าน คือ หน่วยเสียงพยัญชนะ หน่วยเสียงสระ หน่วยเสียงวรรณยุกต์ (ทัศไนย อารมณฺ์สุข, 2521)ระบบเสียงภาษาพวนที่พูดโดยคนที่อายุต่างกันและลักษณะการใช้คำศัพท์ของคนสามระดับพบว่า ได้รับอิทธิพลของภาษาไทยกรุงเทพฯ และภาษาอื่นที่พูดอยู่ในชุมชนนั้นร่วมด้วย (รัชณี เสนีย์ศรีสันต์, 2524; อุทัยวรรณ ต้นหยง, 2526) เรียบเรียงระบบเสียงในภาษาพวน และลักษณะของภาษาลาวพวน มีหน่วยเสียงพยัญชนะหน่วยเสียงสระเดี่ยว หน่วยเสียงสระประสมและหน่วยเสียงวรรณยุกต์ มีลักษณะโครงสร้างของวลีและประโยคคล้ายคลึงกับภาษาไทยมาตรฐาน (ชลดา สังวาลทรัพย์, 2534; จารุวรรณ สุขปิติ, 2532) คำกริยาวิเศษณ์ในภาษาไทยพวน มีโครงสร้างและความหมายสัมพันธ์กับเสียง (อุษณา อารี, 2546) คำลงท้ายในภาษาไทยพวนและการใช้คำลงท้าย ปรากฏการใช้คำลงท้ายตามโครงสร้างพยางค์ คือ พยางค์เดี่ยว สองพยางค์ สามพยางค์และสี่พยางค์ (นิรมล บุญซ้อน, 2540; ณชาภุญ สิงห์เสนา, 2556)

คำบุรุษสรรพนาม เป็นคำที่ใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ที่ใช้แทน ผู้พูด ผู้ฟังและผู้ที่ถูกกล่าวถึง ซึ่งมีผู้ให้ความหมายของคำบุรุษสรรพนามไว้ดังนี้ คำบุรุษสรรพนามเป็นคำสรรพนามประเภทหนึ่งในภาษาที่ใช้แทนชื่อในการพูดจากันแบ่งเป็น 3 พวกคือ 1) สรรพนามที่ใช้แทนตัวผู้พูดเอง เรียกว่า “บุรุษที่หนึ่ง” 2) สรรพนามที่ใช้แทนชื่อผู้ฟัง เรียกว่า “บุรุษที่สอง” และ 3) สรรพนามที่ใช้กับ คน สัตว์ สิ่งของที่พูดถึงเรียกว่า “บุรุษที่สาม” (พระยาอุปกิตศิลปสาร, 2524, หน้า 78-82; เปรมจิต ชนะวงศ์, 2538, หน้า 59; กำชัย ทองหล่อ, 2543, หน้า 67)

นอกจากนี้ คำบุรุษสรรพนามยังสะท้อนภาษาของคนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งเพื่อสร้างความเข้าใจและเข้าถึงความคิด ค่านิยม ความรู้ และทัศนคติของคนชาติพันธุ์ใดชาติพันธุ์หนึ่งผ่านวัฒนธรรมทางภาษา ซึ่งเป็นแนวคิดทางอรรถศาสตร์ชาติพันธุ์ (Ethno semantics) แนวคิดนี้สะท้อนให้เห็นการมองโลกของผู้พูด (Frake 1980) อย่างไรก็ตาม ยังมีผู้กล่าวถึงความสำคัญของคำบุรุษสรรพนามที่สอดคล้องกัน คือ คำบุรุษสรรพนามเป็นคำที่สะท้อนวัฒนธรรมอย่างลึกซึ้ง ละเอียดอ่อนและความหมายแฝงนั้น ยังแสดงให้เห็นความเป็นตัวตนของผู้พูดว่ามีสภาพอ่อนน้อมและให้เกียรติผู้ร่วมสนทนา รวมทั้งการให้ความสำคัญกับเพศ (Gender) ชายและหญิงซึ่งนับได้ว่าเป็นลักษณะทางวัฒนธรรมอย่างหนึ่งในการใช้ภาษา (วิไลวรรณ ขนิษฐานันท์, 2526, หน้า 93; กาญจนา นาคสกุล, 2538, หน้า 75)

2. วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาการใช้คำบุรุษสรรพนามตามบริบททางสังคมของชาวไทยพวนภาคอีสาน
2. เพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงของคำบุรุษสรรพนามในภาษาไทยพวนภาคอีสานจากเอกสารโบราณและภาษาพูดในปัจจุบัน

3. สมมติฐานของการวิจัย

1. การใช้คำบุรุษสรรพนามของชาวไทยพวนภาคอีสานตามบริบททางสังคม ได้แก่ กาลเทศะ เพศ อายุ ความเป็นเครือญาติกัน ความสนิทสนมกัน ความสุภาพ และการแสดงอารมณ์ ของผู้ที่มีอายุระหว่าง 15-25 ปี 35-45 ปี และ 55-65 ปี แตกต่างกัน

2. การใช้คำบุรุษสรรพนามในภาษาพูดปัจจุบัน และจากเอกสารโบราณจะมีความแตกต่างกัน

4. ขอบเขตของการวิจัย

ด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่

1. กลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้พูดภาษาไทยพวนภาคอีสานมีดังนี้

1.1 ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้มี 3 กลุ่ม ได้แก่

กลุ่มที่ 1 ชาวไทยพวนซึ่งพูดภาษาไทยพวนเป็นภาษาแม่ และมีภูมิลำเนาอยู่ที่หมู่บ้านบุสม ตำบลบุสม อำเภอเชียงคาน จังหวัดเลยแบ่งเป็น 3 ช่วงอายุ ได้แก่ ช่วงที่ 1 อายุ 15-25 ปี จำนวน 187 คน ช่วงที่ 2 อายุ 35-45 ปี จำนวน 177 คน และช่วงที่ 3 อายุ 55-65 ปี จำนวน 161 คน รวมทั้งหมด 525 คน

กลุ่มที่ 2 ชาวไทยพวนซึ่งพูดภาษาไทยพวนเป็นภาษาแม่ และมีภูมิลำเนาอยู่ที่หมู่บ้านถ่อน ตำบลบ้านฝ้อ อำเภอบ้านฝ้อ จังหวัดอุดรธานี แบ่งเป็น 3 ช่วงอายุ ได้แก่ ช่วงที่ 1 อายุ 15-25 ปี จำนวน 130 คน ช่วงที่ 2 อายุ 35-45 ปี จำนวน 163 คน และช่วงที่ 3 อายุ 55-65 ปี จำนวน 95 คน รวมทั้งหมด 388 คน

กลุ่มที่ 3 ชาวไทยพวนซึ่งพูดภาษาไทยพวนเป็นภาษาแม่ และมีภูมิลำเนาอยู่ที่หมู่บ้านโพธิ์ตาก ตำบลโพธิ์ตากอำเภอโพธิ์ตาก จังหวัดหนองคาย แบ่งเป็น 3 ช่วงอายุ ได้แก่ ช่วงที่ 1 อายุ 15-25 ปี จำนวน 69 คน ช่วงที่ 2 อายุ 35-45 ปี จำนวน 115 คน และช่วงที่ 3 อายุ 55-65 ปี จำนวน 90 คน รวมทั้งหมด 274 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยได้กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สูตรของ ทาโร ยามาเน่ (1970, หน้า 125) ที่ความเชื่อมั่น 95% และที่ระดับความคาดเคลื่อน 5% จะได้ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง 299 คน ทั้งนี้ผู้วิจัยได้เพิ่มจำนวนกลุ่มตัวอย่างเป็น 302 คน เพื่อความเหมาะสมในการสุ่มตัวอย่าง

การสุ่มกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างแบบโควตา (Quota sampling) โดยการนำเอาสัดส่วนของประชากรแต่ละช่วงอายุในแต่ละกลุ่มมาเป็นเครื่องกำหนด เมื่อได้จำนวนของกลุ่มตัวอย่างในแต่ละช่วงอายุแล้ว ผู้วิจัยจึงทำการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling) ได้กลุ่มตัวอย่างดังนี้

กลุ่มที่ 1 ชาวไทยพวนซึ่งพูดภาษาไทยพวนเป็นภาษาแม่ และมีภูมิลำเนาอยู่ที่หมู่บ้านบุสม ตำบลบุสม อำเภอเชียงคาน จังหวัดเลย โดยแบ่งตามช่วงอายุเป็น 3 ช่วง ได้แก่ ช่วงที่ 1 อายุระหว่าง 15-25 ปี จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 46 คน แบ่งเป็นเพศชาย 23 คน และเพศหญิง 23 คน ช่วงที่ 2 อายุระหว่าง 35-45 ปี จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 44 คน แบ่งเป็นเพศชาย 22 คน และเพศหญิง 22 คน และช่วงที่ 3 อายุระหว่าง 55-65 ปี จำนวนกลุ่ม

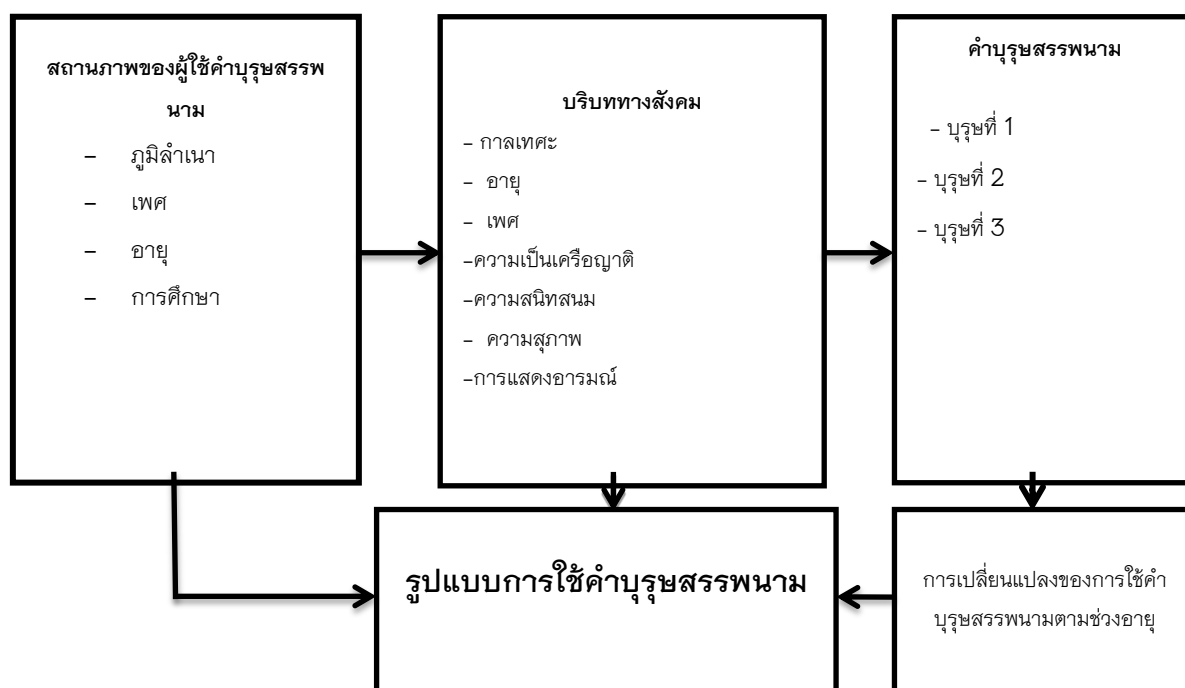
ตัวอย่าง 40 คน แบ่งเป็นเพศชาย 20 คน และเพศหญิง 20 คน รวมเป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 130 คน

กลุ่มที่ 2 ชาวไทยพวนซึ่งพูดภาษาไทยพวนเป็นภาษาแม่ และมีภูมิลำเนาอยู่ที่หมู่บ้าน ถ่อน ตำบลบ้านฝ้อ อำเภอบ้านฝ้อ จังหวัดอุดรธานี แบ่งเป็น 3 ช่วงอายุ ได้แก่ ช่วงที่1 อายุ 15-25 ปี จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 34 คน แบ่งเป็นเพศชาย 17 คน และเพศหญิง 17 คน ช่วงที่2 อายุ 35-45 ปี จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 42 คน แบ่งเป็นเพศชาย 21 คน และเพศหญิง 21 คน และช่วงที่3 อายุ 55-65 ปี จำนวนกลุ่มตัวอย่างในแต่ละช่วงอายุคือ จำนวน 24 คน แบ่งเป็นเพศชาย 12 คน และเพศหญิง 12 คน รวมเป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 100 คน

กลุ่มที่ 3 ชาวไทยพวนซึ่งพูดภาษาไทยพวนเป็นภาษาแม่ และมีภูมิลำเนาอยู่ที่หมู่บ้านโพธิ์ตาก ตำบลโพธิ์ตาก อำเภอโพธิ์ตาก จังหวัดหนองคาย แบ่งเป็น 3 ช่วงอายุ ได้แก่ ช่วงที่1 อายุ 15-25 ปี จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 18 คน แบ่งเป็นเพศชาย 9 คน และเพศหญิง 9 คน ช่วงที่2 อายุ 35-45 ปี จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 30 คน แบ่งเป็นเพศชาย 15 คน และเพศหญิง 15 คน และช่วงที่3 อายุ 55-65 ปี จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 24 คน แบ่งเป็น เพศชาย 12 คน และเพศหญิง 12 คน รวมเป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 72 คน

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างคำบุรุษสรรพนามภาษาไทยพวนภาคอีสาน จากเอกสารโบราณ โดยใช้ คัมภีร์ไบบลาน ที่เป็นนิทานพื้นบ้าน ซึ่งพบในพื้นที่วิจัย คือบ้านบุสม อำเภอยางชุมน้อย จังหวัดเลย บ้านถ่อน อำเภอบ้านฝ้อ จังหวัดอุดรธานี และบ้านโพธิ์ตาก อำเภอโพธิ์ตาก จังหวัดหนองคาย 3 เรื่องได้แก่ 1) นางผมหอม 2) กำฟ้าปลาแตก และ3) ฉลองไตรปิฎก

5. กรอบแนวคิดในการวิจัย

6. วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้แบ่งวิธีดำเนินการวิจัยออกเป็น 2 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นตอนที่ 1 เป็นการศึกษาตามวัตถุประสงค์ ข้อ1
2. ขั้นตอนที่ 2 เป็นการศึกษาตามวัตถุประสงค์ ข้อ2

ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาการใช้คำบุรุษสรรพนามภาษาไทยพจนานุกรมจากภาษาพูดปัจจุบัน

สำหรับขั้นตอนนี้ผู้วิจัย ได้ศึกษาประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่เป็นชาวไทยพวนภาคอีสาน 3 จังหวัด ดังต่อไปนี้

1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้มี 3 กลุ่ม ได้แก่ ชาวไทยพวนกลุ่มที่ 1 อายุ 15-25 ปี กลุ่มที่ 2 อายุ 35-45 ปี และกลุ่มที่ 3 อายุ 55-65 ปี จำนวนประชากรของชาวไทยพวนภาคอีสาน พบว่าประชากรช่วงอายุ 35-45 ปี มีจำนวนมากที่สุดคือ 455 คน อันดับที่ 2 คือ ช่วงอายุ 15-25 ปี และอันดับที่ 3 คือ ช่วงอายุ 55-65 ปี รวมทั้งสิ้นจำนวนประชากรมีทั้งหมด 1,187 คน

2.2 กลุ่มตัวอย่าง

จำนวนกลุ่มตัวอย่างช่วงอายุ 35-45 ปี มีจำนวนมากที่สุดทั้งชายและหญิงรวมทั้งสิ้น 116 คน อันดับที่ 2 คือกลุ่มตัวอย่างช่วงอายุ 15-25 ปี ทั้งชายและหญิง จำนวนทั้งสิ้น 98 คน และอันดับที่ 3 คือกลุ่มตัวอย่างช่วงอายุ 55-65 ปี ทั้งชายและหญิง จำนวนทั้งสิ้น 88 คน รวมทั้งสิ้น 302 คน

สำหรับพื้นที่ในการวิจัยคั้งนี้ ได้แก่ 1) บ้านบุสม อำเภอเชียงคาน จังหวัดเลย 2) บ้านฝือ อำเภอบ้านฝือ จังหวัดอุดรธานี และ 3) บ้านโพธิ์ตาก อำเภอโพธิ์ตาก จังหวัดหนองคาย ส่วนผู้บอกภาษาแบ่งออกเป็น 3 ช่วงอายุ ดังนี้ ชาวไทยพวนกลุ่มที่ 1 อายุ 15-25 ปี กลุ่มที่ 2 อายุ 35-45 ปี และกลุ่มที่ 3 อายุ 55-65 ปี

ขั้นตอนที่ 2 การศึกษาการใช้คำบุรุษสรรพนามภาษาไทยพจนานุกรมจากเอกสารโบราณ

สำหรับขั้นตอนที่ 2 ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารโบราณจากพื้นที่วิจัย 3 จังหวัด ได้แก่ 1) จังหวัดเลย 2) จังหวัดอุดรธานี และ 3) จังหวัดหนองคาย ดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรเอกสารโบราณคือ นิทานพื้นบ้าน
2. กลุ่มตัวอย่าง คือนิทานพื้นบ้านจำนวน 3 เรื่อง ได้แก่ 1) นางผมหอม 2) กำฟ้าปลาแตก และ 3) ฉลองไตรปิฎกซึ่งพบในพื้นที่ชาวไทยพวนภาคอีสาน คือ หมู่บ้านบุสม อำเภอเชียงคาน จังหวัดเลย และบ้านถ่อน อำเภอบ้านฝือ จังหวัดอุดรธานี และหมู่บ้านโพธิ์ตาก อำเภอโพธิ์ตาก จังหวัดหนองคาย

7. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือวิจัยที่ใช้ในขั้นตอนนี้ได้แก่ แบบสอบถาม และแบบบันทึกการถอดเทป(บันทึกเทป) ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นเอง ได้แก่ 1) แบบสอบถาม(Questionnaires) เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับคำบุรุษสรรพนามในภาษาไทย พจนานุกรมอีสาน โครงสร้างของแบบสอบถามมี 3 ส่วน คือ 1) ส่วนที่1 ข้อมูลทั่วไป 2) ส่วนที่2 บริบททางสังคม และ 3) ส่วนที่3 ข้อเสนอแนะ 2) แบบบันทึกเทป (Record) ผู้วิจัยจะบันทึกเทปการสนทนาของเจ้าของภาษาโดยที่เจ้าของภาษาไม่รู้ตัว บันทึกเทปตามสถานการณ์ และ3) แบบบันทึกคำบุรุษสรรพนามจากเอกสารโบราณที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง

8. ผลการวิจัย

การใช้คำบุรุษสรรพนามจากภาษาไทยพจนานุกรมอีสานในปัจจุบัน ผู้วิจัยพบว่า ชาวไทยพจนานุกรมอีสานใช้คำบุรุษสรรพนามทั้งสิ้นจำนวน 134 คำ ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ประเภท ดังนี้

1. คำบุรุษสรรพนามที่1 จำนวน 41 คำ ซึ่งแยกการใช้ตามเพศ ดังนี้

เพศชาย ใช้คำบุรุษสรรพนามที่1 จำนวน 13 คำ ได้แก่ 1) ผม 2) อ้าย 3) พ่อ 4) อาว 5) ลุง/พ่อลุง 6) ตา/พ่อตา 7) พ่อตู้ 8) อ้ายเขย 9) พ่อตอง 10) พ่อน้อย 11) พ่อ+ชื่อลูกคนแรก 12) พ่อตา+ชื่อหลานคนแรก และ13)ปู่/พ่อปู่

เพศหญิง ใช้คำบุรุษสรรพนามที่1 จำนวน 13 คำ ได้แก่ 1) อา 2) แม่ตอง 3) แม่ 4) ฉัน/ดิฉัน 5) เอื้อย 6) หนู 7) แม่ตู้ 7) ยาย/แม่ยาย 9) ป้า/แม่ป้า 10) เอื้อยเพ้อ 11) แม่+ชื่อลูกคนแรก 12) แม่ยาย+ชื่อหลานคนแรก 13) ย่า/แม่ย่า

ไม่แยกเพศ ใช้คำบุรุษสรรพนามที่1 จำนวน 15 คำ ได้แก่ 1) กู 2) ซ้อย 3) เฮา 4) กัน 5) พี่ 6) น้อง 7) เพือ 8) น้ำ 9) โอย 10) เรา 11) เค้า 12) ช้าน้อย 13) ตัวซ้อย 14) ตู้หม่อน และ15) ตู้หนุ่ม

2. คำบุรุษสรรพนามที่2 จำนวน 44 คำ ซึ่งแยกการใช้ตามเพศ ดังนี้

เพศชาย ใช้คำบุรุษสรรพนามที่2 จำนวน 14 คำ ได้แก่ 1) พ่อ 2) อาว 3) อ้าย 4) ตา/พ่อตา 5) ปู่/พ่อปู่ 6) พ่อไซ้น 7) พ่อมิ่ง 8) อ้ายเขย 9) พ่อตู้ 10) อ้อด 11) พ่อ+ชื่อลูกคนแรก 12) พ่อตา+ชื่อหลานคนแรก 13) พ่อน้อย และ14) ลุง/พ่อลุง

เพศหญิง ใช้คำบุรุษสรรพนามที่2 จำนวน 14 คำ ได้แก่ 1) แม่ 2) ยาย/แม่ยาย 3) แม่ไซ้น 4) แม่มิ่ง 5) แม่ตู้ 6) เอื้อยเพ้อ 7) อา 8) ป้า/แม่ป้า 9) แอ 10) เอื้อย 11) แม่+ชื่อลูกคนแรก 12) แม่+ชื่อลูกคนแรก 13) แม่ยาย+ชื่อหลานคนแรก และ14) ย่า/แม่ย่า

ไม่แยกเพศ ใช้คำบุรุษสรรพนามที่2 จำนวน 15 คำ ได้แก่ 1) เธอ 2) น้อง 3) ตู้หม่อน 4) ตู้หนุ่ม 5) โต 6) มิ่ง 7) เจ้า 8) น้ำ 9) ลูก 10) แก 11) สู้ 12) เจ้าของ 13) ตัว 14) ตัวเอง 15)คุณ และ 16) ท่าน

3. คำบุรุษสรรพนามที่3 จำนวน 49 คำ ซึ่งแยกการใช้ตามเพศ ดังนี้

- เพศชาย ใช้คำบุรุษสรรพนามที่3 จำนวน 9 คำ ได้แก่ 1) พ่อฉัน 2) บักฉัน 3) พ่อตุ๋
4) พ่อตานั่น 5) ปู่/พ่อปู่ 6) อ้ายฉันนั้น 7) พ่อ+ชื่อลูกคนแรก 8) พ่อตา+ชื่อหลานคนแรก 9) ลุง/พ่อลุงนั้น
เพศหญิง ใช้คำบุรุษสรรพนามที่3 จำนวน 9 คำ ได้แก่ 1) แม่ฉัน 2) อีฉัน 3) แม่ตุ๋ 4)
แม่ยายนั้น 5) ป้า/แม่ป้าฉัน 6) เอื้อยฉันนั้น 7) ย่า/แม่ย่า 8) แม่+ชื่อลูกคนแรก 9) แม่ยาย+ชื่อหลานคนแรก
ไม่แยกเพศ ใช้คำบุรุษสรรพนามที่3 จำนวน 31 คำ ได้แก่ 1) มัน 2) เพื่อน 3) คะเจ้า
4) ลาว 5) เส่า 6) ชุมเขา 7) เขา 8) ไทเฮา 9) ชุมเพื่อน 10) หมู่เพื่อน 11) ชุมเจ้า 12) จุ่มเจ้า 13) พวกเขา
14) สู้เจ้า 15) หมู่เขา 16) จุ่มนั้น 17) พวกนั้น 18) หมู่โต 19) หมู่เจ้า 20) หมู่นั้น 21) หมวดนั้น 22) จู้เจ้า
23) ชุมนั้น 24) เส่าฉัน 25) ผู้ฉัน 26) ไทฉัน 27) หมู่เฮา 28) หมอนั้น 29) พวกมัน 30) พวกเพื่อน และ31) ไทเจ้า

พบว่าการใช้คำบุรุษสรรพนามในภาษาไทยพวนภาคอีสาน จากภาษาพูดปัจจุบันใช้คำ
บุรุษสรรพนามที่3 มากที่สุดจำนวน 49 คำ คิดเป็นร้อยละ36.29 รองลงมาคือคำบุรุษสรรพนามที่2 จำนวน 44 คำ
คิดเป็นร้อยละ33.33 และใช้คำบุรุษสรรพนามที่1 น้อยที่สุด จำนวน 41 คำ คิดเป็นร้อยละ30.37

คำบุรุษสรรพนามในเอกสารโบราณ ผู้วิจัยพบว่า มีคำบุรุษสรรพนามทั้งสิ้น จำนวน 45 คำ ซึ่งแบ่งออกเป็น
3 ประเภท ดังนี้

1. คำบุรุษสรรพนามที่1 จำนวน 17 คำ ซึ่งแยกการใช้ตามเพศ ดังนี้

- เพศชาย พบคำบุรุษสรรพนามที่ 1 จำนวน 4 คำ ได้แก่ ลุง ท้าว พ่อ และ อ้าย/ตัว
อ้าย
เพศหญิง พบคำบุรุษสรรพนามที่ 1 จำนวน 1 คำ คือ คำว่า แม่
ไม่แยกเพศ พบคำบุรุษสรรพนามที่ 1 จำนวน 12 คำ ได้แก่ ช้อย/ตัวช้อย น้อง ข้า ข้าน้อย กู
ตุ เฮียม/ตัวเฮียม กัน เฮา พี่ เผื่อ และผู้ข้า

2. คำบุรุษสรรพนามที่2 จำนวน 18 คำ ซึ่งแยกการใช้ตามเพศ ดังนี้

- เพศชาย พบคำบุรุษสรรพนามที่ 2 จำนวน 5 คำ ได้แก่ อ้าย/ตัวอ้าย พี่ชาย พ่อ บา/
บาคาน และท้าว/บาท้าว
เพศหญิง พบคำบุรุษสรรพนามที่ 2 จำนวน 5 คำ ได้แก่ เอื้อย แม่ป้า อวน อุ่น และแม่
ไม่แยกเพศ พบคำบุรุษสรรพนามที่ 2 จำนวน 8 คำ ได้แก่ เจ้า เฮียม เชื้อ พี่ สู้
ท่าน มิ่ง และโต

3. คำบุรุษสรรพนามที่3 จำนวน 10 คำ ซึ่งแยกการใช้ตามเพศ ดังนี้

- เพศชาย พบคำบุรุษสรรพนามที่ 3 จำนวน 6 คำ ได้แก่ ท้าว/บาท้าว พี่ชาย อ้าย พ่อ ปู่ และอาว
เพศหญิง พบคำบุรุษสรรพนามที่ 3 จำนวน 1 คำ คือ คำว่า แม่
ไม่แยกเพศ พบคำบุรุษสรรพนามที่ 2 จำนวน 3 คำ ได้แก่ เขา เพื่อน และมัน

ผู้วิจัยพบว่ามีคำบุรุษสรรพนามในเอกสารโบราณจำนวน 45 คำ ได้แก่ คำสรรพนามบุรุษที่1 จำนวน 17 คำ คิดเป็นร้อยละ36.95 คำบุรุษสรรพนามที่2 จำนวน 18 คำ คิดเป็นร้อยละ41.30 และคำบุรุษสรรพนามที่3 จำนวน 10 คำ คิดเป็นร้อยละ21.73

ทั้งนี้ผู้วิจัยพบว่าการเปลี่ยนแปลงการใช้คำบุรุษสรรพนามในภาษาไทยพจนภาคอีสาน ในประเด็น ได้แก่ 1) กลุ่มคำบุรุษสรรพนามที่คงเดิม 2) กลุ่มคำบุรุษสรรพนามที่สันนิษฐานได้ 3) กลุ่มคำบุรุษสรรพนามที่สูญเสียคำ และ4) กลุ่มคำบุรุษสรรพนามที่เพิ่มมาในยุคหลัง ซึ่งผู้วิจัยจะแสดงรายละเอียดดังนี้

1. กลุ่มคำบุรุษสรรพนามที่คงเดิม คือ กลุ่มคำสรรพนามที่เป็นคำเรียกญาติ ซึ่งได้แก่คำว่า ลูก พี่ น้อง อ้าย เอื้อย พ่อ แม่ น้ำ อา อาว ลุง ป้า ปู่ ย่า ตา ยาย ซึ่งพบการใช้ทั้งในเอกสารโบราณและภาษาพูดในปัจจุบัน ส่วนคำสรรพนามที่พบในภาษาพูดปัจจุบัน ได้แก่ คำว่า อ้ายเขย เอื้อยเพ้อ พ่อ่น้อย แม่น้อย พ่อโซ้น แม่โซ้น พ่อ+ชื่อลูกคนแรก พ่อตา+ชื่อหลานคนแรก แม่+ชื่อลูกคนแรก และแม่ยาย+ชื่อหลานคนแรก ซึ่งเป็นคำสรรพนามเรียกญาติที่เกิดจากการแต่งงาน ทั้งนี้ยังพบว่า มีคำสรรพนามที่ใช้เรียกญาติในภาษาไทยพจนภาคอีสาน ได้แก่ คำว่า แม่ตุ้ พ่อตุ้ ตู้นุ่ม และตู้นอน ซึ่งคำว่า พ่อตุ้และแม่ตุ้ เป็นคำสรรพนามที่ใช้เรียกญาติที่แก่กว่า ตาและยาย ส่วนคำว่าตู้นุ่ม มีความหมายในภาษาไทยกลางว่า ทวด เป็นคำสรรพนามที่ใช้เรียกญาติที่แก่กว่า พ่อตุ้และแม่ตุ้ และคำว่าตู้นอน มีความหมายในภาษาไทยกลางว่า เทียด เป็นคำสรรพนามที่ใช้เรียกญาติที่แก่กว่าตู้นุ่ม

นอกจากนี้แล้วยังมีคำบุรุษสรรพนามในภาษาพูดปัจจุบันที่เป็นกลุ่มคำบุรุษสรรพนามคงเดิม ซึ่งพบในพื้นที่ไทยพจนภาคอีสาน ดังนี้

คำบุรุษสรรพนามที่ 1 ไม่แยกเพศผู้ใช้ ได้แก่ กู ข้อย เฮา กัน เผื่อ โอย ข้าน้อย และตัวข้อย
คำบุรุษสรรพนามที่2 เพศชายใช้คำว่า อ้อต ส่วนเพศหญิงใช้คำว่า แอ และไม่แยกเพศผู้ใช้ ใช้คำว่า โต มีง เจ้า และสู

คำบุรุษสรรพนามที่3 ไม่แยกเพศผู้ใช้ ได้แก่ เพิ่น คณะเจ้า ลาว เส่า ชุมเขา ไทเฮา ชุมเพิ่น หมูเพิ่น ชุมเจ้า จุ่มเจ้า สูเจ้า หมูเขา หมูโต หมูเจ้า จู้เจ้า หมูเฮา พวกเพิ่น และไทเจ้า

2. กลุ่มคำบุรุษสรรพนามที่สันนิษฐานได้ คือ กลุ่มคำบุรุษสรรพนามที่เกิดจากการกร่อนคำ และการเพิ่มคำ ดังนี้

คำบุรุษสรรพนามที่เกิดจากการกร่อนคำ ได้แก่ คำว่า ข้อย ซึ่งกล่อนมาจากคำว่า ตัวข้อย อย่างไรก็ตาม คำว่า ข้อย มีความหมายในภาษาไทยกลางว่า ผมหรือฉัน ซึ่งใช้ได้โดยไม่แยกเพศผู้ใช้ ส่วนคำว่า ข้อยตัว มีความหมายในภาษาไทยกลางว่า ตัวฉัน ซึ่งใช้ได้โดยไม่แยกเพศเช่นกัน ทั้งนี้ผู้วิจัยพบว่า ชาวไทยพจนภาคอีสานจะใช้คำว่า ข้อย ทั้งสามช่วงอายุ ส่วนคำว่า ตัวข้อย ใช้เฉพาะกลุ่มผู้สูงอายุ

3. คำบุรุษสรรพนามที่เกิดจากการเติมคำ ซึ่งพบในการใช้คำบุรุษสรรพนามที่3 ได้แก่ คำว่า บักนั้น จุ่มนั้น พวกนั้น หมูนั้น หมวดนั้น ชุมนั้น เสา่นั้น ผู้นั้น ไทนั้น หมอนั้น พ่อ นั้น พ่อตานั้น พ่อลุงนั้น อ้ายอันนั้น แม่นั้น อีนั้น แม่ยายนั้น แม่บ้านนั้น และเด่านั้น ทั้งนี้ผู้วิจัยสันนิษฐานว่า การเติมคำว่า นั้น ข้างหลัง

ของคำบุรุษสรรพนามที่3 เพื่อชี้เฉพาะเพื่อแสดงให้เห็นว่ากำลังกล่าวถึงใคร หรือบุคคลกลุ่มไหน อีกในทางหนึ่งอาจเป็นการกล่าวถึง ให้รู้โดยนัยว่ากำลังกล่าวถึงใคร

นอกจากนี้ยังพบกลุ่มคำจากการเติมคำ ในการใช้คำบุรุษสรรพนามที่ 3 ได้แก่ ชุมเขา ไทเฮา ชุมเพิ่น หมู่เพิ่น ชุมเจ้า จุ่มเจ้า สูเจ้า หมู่เขา หมู่โต หมู่เจ้า จู้เจ้า หมู่เฮา พวกเพิ่น ไทเจ้า ซึ่งกลุ่มคำเกิดจากการเติมคำเพื่อให้เกิดความหมายที่เป็นพหูพจน์ คือกล่าวถึงคนที่มากกว่า1 คนขึ้นไป หรือกล่าวถึงคนที่เป็นมู กลุ่มคณะ นั้นเอง

4. กลุ่มคำบุรุษสรรพนามที่สูญเสีคำ คือ การสูญของคำศัพท์หรือการสูญศัพท์ ซึ่งพบว่าในเอกสารโบราณมีการใช้คำบุรุษสรรพนามดังนี้ คำบุรุษสรรพนามที่1 ได้แก่คำว่า ท้าว ข้า ตุ เอี่ยม/ตัวเอี่ยม และผู้ข้า และคำบุรุษสรรพนามที่2 ได้แก่คำว่า บา/บาคานบา/บาคาน ท้าว/บาท้าว อวน อุ่น เอี่ยม และเชื่อ ซึ่งไม่ปรากฏการใช้ในภาษาพูดปัจจุบันของชาวไทยพวนภาคอีสาน แสดงให้เห็นว่าเกิดการการสูญของคำศัพท์หรือการสูญศัพท์

5. กลุ่มคำบุรุษสรรพนามที่เพิ่มมาในยุคหลัง คือ คำบุรุษสรรพนามที่เกิดจากการยืมคำ มาใช้ในการสื่อสารของชาวไทยพวนภาคอีสาน อาจเกิดจากการค้าขาย การศึกษา รวมทั้งการสื่อสารมวลชนในยุคปัจจุบันทำให้ชาวไทยพวนได้นำคำบุรุษสรรพนามของถิ่นอื่นมาใช้ดังนี้ คำบุรุษสรรพนามที่1 ได้แก่คำว่า ผม ฉัน/ดิฉัน หนู เรา และเค้า เป็นคำบุรุษสรรพนามที่ยืมมาจากภาษาไทยกลาง คำบุรุษสรรพนามที่2 ได้แก่คำว่า เธอ แก ตัวเอง คุณ และท่าน เป็นคำบุรุษสรรพนามที่ยืมมาจากภาษาไทยกลาง ส่วนคำว่า ตัว เป็นคำบุรุษสรรพนามที่ยืมมาจากภาษาถิ่นเหนือ และคำบุรุษสรรพนามที่3 ได้แก่คำว่า เขา และพวกเขา เป็นคำบุรุษสรรพนามที่ยืมมาจากภาษาไทยกลาง

9. อภิปรายผล

การใช้คำบุรุษสรรพนามของชาวไทยพวนภาคอีสาน : การเปลี่ยนแปลงภาษาและการใช้ภาษา มีวัตถุประสงค์ 2 ข้อ ดังนี้ 1) เพื่อศึกษาการใช้คำบุรุษสรรพนามตามบริบททางสังคมของชาวไทยพวนภาคอีสาน และ2) เพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงภาษาของคำบุรุษสรรพนามในภาษาไทยพวนภาคอีสานจากเอกสารโบราณและภาษาพูดในปัจจุบัน การใช้คำบุรุษสรรพนามตามบริบททางสังคมของชาวไทยพวนภาคอีสาน ตามบริบททางสังคม ได้แก่ 1) กาลเทศะ ในที่นี้ หมายถึง สถานการณ์ที่เป็นทางการ และไม่เป็นทางการ 2) เพศ หมายถึง เพศเดียวกัน และต่างเพศกัน 3) อายุ หมายถึง อายุเท่ากัน มากกว่า และน้อยกว่า 4) ความเป็นเครือญาติกัน หมายถึง เป็นเครือญาติกัน และไม่เป็นเครือญาติกัน 5) ความสนิทสนมกัน หมายถึง สนิทสนมกัน และไม่สนิทสนมกัน 6) แสดงความสุภาพ หมายถึง แสดงความสุภาพ และแสดงความไม่สุภาพ และ7) การแสดงอารมณ์ หมายถึง แสดงอารมณ์พอใจ และไม่พอใจ ของผู้ที่มีอายุระหว่าง15-25 ปี 35-45 ปี และ55-65 ปี ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน ค่า χ^2 (Chi-Square) (วาโร เฟ็งส์วีสต์,2557,หน้า 355) ผลการทดสอบมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ต้องทำการทดสอบเป็นรายคู่ไป เพื่อดูว่าคู่ใดบ้างที่แตกต่างกัน โดยใช้วิธี Fisher's

Least Significant Difference (LSD) (กัลยา วานิชย์บัญชา. 2545: 332-333) พบว่า การใช้คำบุรุษสรรพนามตามบริบททางสังคมของชาวไทยพวนภาคอีสานแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

จากการวิจัย ผลการศึกษาภาพรวมการใช้คำบุรุษสรรพนามออกเป็น 2 สถานการณ์หลักที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. สถานการณ์ที่เป็นทางการ
2. สถานการณ์ที่เป็นไม่ทางการ

จากผลการศึกษาพบว่าบริบททางสังคม ได้แก่ 1) กาลเทศะ ในที่นี้ หมายถึง สถานการณ์ที่เป็นทางการ และไม่เป็นทางการ 2) เพศ หมายถึง เพศเดียวกัน และต่างเพศกัน 3) อายุ หมายถึง อายุเท่ากันมากกว่า และน้อยกว่า 4) ความเป็นเครือญาติกัน หมายถึง เป็นเครือญาติกัน และไม่เป็นเครือญาติกัน 5) ความสนิทสนมกัน หมายถึง สนิทสนมกัน และไม่สนิทสนมกัน 6) แสดงความสุภาพ หมายถึง แสดงความสุภาพ และแสดงความไม่สุภาพ และ 7) การแสดงอารมณ์ หมายถึง แสดงอารมณ์พอใจ และไม่พอใจ เป็นเงื่อนไขสำคัญในการใช้คำบุรุษสรรพนาม ของชาวไทยพวนภาคอีสานสอดคล้องหรือเป็นไปตาม แนวคิดเกี่ยวกับคำบุรุษสรรพนาม ของพระยาอุปกิตศิลปสาร (2524) อังกาบ ผลากรกุล (1972) และแคมเบล (Campbell, 1969) จากแนวคิดดังกล่าว ได้มีความสอดคล้องกับผลของการวิจัย คำที่ใช้แทนผู้พูด ผู้ฟัง และผู้ที่ถูกกล่าวถึง ซึ่งจะใช้แตกต่างกันตามบริบททางสังคม และยังมีลักษณะเฉพาะของการใช้ตามแต่ถิ่นที่อยู่อาศัย อย่างไรก็ตามคำบุรุษสรรพนามยังมีบริบทเฉพาะในการใช้คำบุรุษสรรพนามด้วย ผู้วิจัยจะอภิปรายดังต่อไปนี้

1. สถานการณ์ที่เป็นทางการ

พบว่าใช้คำบุรุษสรรพนามทั้งสิ้น 50 คำ ได้แก่ คำบุรุษสรรพนามที่ 1 จำนวน 19 คำ คิดเป็นร้อยละ 38 คำบุรุษสรรพนามที่ 2 จำนวน 4 คำ คิดเป็นร้อยละ 8 และคำบุรุษสรรพนามที่ 3 จำนวน 27 คำ คิดเป็นร้อยละ 54

2. สถานการณ์ที่เป็นไม่ทางการ

พบว่าใช้คำบุรุษสรรพนามทั้งสิ้น 110 คำ ได้แก่ คำบุรุษสรรพนามที่ 1 จำนวน 38 คำ คิดเป็นร้อยละ 34.54 คำบุรุษสรรพนามที่ 2 จำนวน 41 คำ คิดเป็นร้อยละ 37.27 และคำบุรุษสรรพนามที่ 3 จำนวน 31 คำ คิดเป็นร้อยละ 28.18

การเปลี่ยนแปลงภาษาของคำบุรุษสรรพนามในภาษาไทยพวนภาคอีสานจากเอกสารโบราณและภาษาพูดในปัจจุบัน จากการศึกษาการใช้คำบุรุษสรรพนามของชาวไทยพวนภาคอีสานในภาษาพูดปัจจุบัน และในเอกสารโบราณ พบว่า มีคำบุรุษสรรพนามที่ใช้ร่วมกันทั้งสิ้น 33 คำ ได้แก่ 1) คำบุรุษสรรพนามที่ 1 จำนวน 12 คำ 2) คำบุรุษสรรพนามที่ 2 จำนวน 15 คำ และ 3) คำบุรุษสรรพนามที่ 3 จำนวน 7 คำ ซึ่งการเปลี่ยนแปลงการใช้คำบุรุษสรรพนามในภาษาไทยพวนนั้น เกิดจากการเปลี่ยนแปลงทางด้านสังคม เมื่อสังคมมีการเปลี่ยนแปลงภาษาก็ย่อมมีการเปลี่ยนแปลงด้วยอย่างไรก็ตาม ปราณี กุลละวณิชย์ (2545) วิไลวรรณ ชนิษฐานันท์ (2526) และอมรา

ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2541) กล่าวว่า สาเหตุของการเปลี่ยนแปลงภาษาอาจเกิดจากปัจจัยภายนอกและภายในก็ได้ ซึ่งกลไกที่จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงภาษา ได้แก่ การกลายเสียง การเทียบแบบ การยืมภาษาอื่น (Borrowing) ซึ่งเกิดจากการใช้ภาษาแตกต่างกันอย่างน้อย 2 ภาษาที่ใช้ในการติดต่อสื่อสาร ด้วยความจำเป็นด้านการติดต่อทางธุรกิจการค้า สังคม การเมือง และการศึกษา ทำให้ผู้ใช้ภาษาได้รับผลกระทบของการเปลี่ยนแปลง ในด้าน การเปลี่ยนแปลงเสียง การเปลี่ยนแปลงความหมาย และการเปลี่ยนแปลงทางด้านไวยากรณ์ มีปัจจัย คือ เพศ พจน์ บุรุษ

10. ข้อเสนอแนะ

10.1 ข้อเสนอแนะในการวิจัยต่อไป

จากการศึกษาเรื่อง การศึกษาคำบุรุษสรรพนามในภาษาไทยพจนภาคอีสาน: การเปลี่ยนแปลงภาษาและการใช้ภาษา ผู้วิจัยได้ศึกษาการเปลี่ยนแปลงภาษา และการใช้คำบุรุษสรรพนามของชาวไทยพจนภาคอีสาน ซึ่งกลุ่มตัวอย่าง แบ่งออกเป็น 3 ช่วงอายุ ได้แก่ 1) ช่วงอายุ 15-25 ปี 2) ช่วงอายุ 35-45 ปี และ 3) ช่วงอายุ 55-65 ปี และศึกษาคำบุรุษสรรพนามจากเอกสารโบราณ ประเภทนิทาน 3 เรื่อง ได้แก่ 1) กำฟ้าปลาแตก 2) นางผมหอม และ 3) ฉลองไตรปิฎก โดยเน้นการวิเคราะห์การใช้ภาษา และการเปลี่ยนแปลงภาษาของชาวไทยพจนภาคอีสานตามบริบททางสังคม ได้แก่ 1) กาลเทศะ ได้แก่ ความเป็นทางการและไม่เป็นทางการ 2) อายุ แบ่งเป็น 3 ช่วงอายุ ได้แก่ อายุเท่ากันอายุมากกว่า และอายุน้อยกว่า 3) เพศ ได้แก่ เพศชายและเพศหญิง 4) ความเป็นเครือญาติ และไม่เป็นเครือญาติ 5) ความสนิทสนมและไม่สนิทสนม 6) แสดงความสุภาพและไม่สุภาพ และ 7) การแสดงอารมณ์ ได้แก่ อารมณ์พอใจและไม่พอใจ อย่างไรก็ตามยังมีประเด็นการศึกษาเปรียบเทียบภาษาพูดในปัจจุบันกับเอกสารโบราณ เพื่อให้เห็นการใช้คำบุรุษสรรพนามของชาวไทยพจนภาคอีสานว่ามีความเหมือนหรือแตกต่างกันตามยุคสมัย อีกทั้งยังนำมาสร้างรูปแบบการใช้คำบุรุษสรรพนามของชาวไทยพจนภาคอีสาน เพื่อให้เห็นว่า การใช้คำบุรุษสรรพนามมีความแตกต่างกัน ดังนั้นผู้วิจัยขอเสนอแนะให้มีการศึกษาเพิ่มเติมในประเด็นต่อไปนี้

10.1.1 ศึกษาคำบุรุษสรรพนามในภาษาถิ่นกลุ่มชาติพันธุ์อื่นๆ

ศึกษาคำบุรุษสรรพนามในภาษาไทยพจนถิ่นอื่นเพื่อนำมาเปรียบเทียบกัน

10.1.2 ศึกษาเปรียบเทียบคำบุรุษสรรพนามของชาวไทยพจน กับคำบุรุษสรรพนามในภาษาไทยถิ่นอื่น

10.1.3 ศึกษาคำบุรุษสรรพนามของชาวไทยพจนในประเทศไทยกับลาวพวนในประเทศลาว

10.2 ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

จากการศึกษาเรื่อง การศึกษาคำบุรุษสรรพนามในภาษาไทยพจนภาคอีสาน: การเปลี่ยนแปลงภาษาและการใช้ภาษา โดยมีวัตถุประสงค์ 2 ข้อ ดังนี้ 1) เพื่อศึกษาการใช้คำบุรุษสรรพนามตามบริบททางสังคมของชาวไทยพจนภาคอีสาน และ 2) เพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงภาษาของคำบุรุษสรรพนามในภาษาไทยพจนภาคอีสานจากเอกสารโบราณและภาษาพูดในปัจจุบัน ดังนั้นผู้วิจัยขอเสนอแนะให้มีการนำไปใช้เพิ่มเติมในประเด็นต่อไปนี้

10.2.1 งานวิจัยนี้จะทำให้ผู้สนใจนำไปศึกษาต่อยอดกลุ่มชาติพันธุ์ไทยพวนในประเทศไทย อีกทั้งยังทำให้ผู้สนใจได้ทราบประวัติศาสตร์ความเป็นไทยพวนในพื้นที่ภาคอีสานด้วย

10.2.2 งานวิจัยครั้งนี้ทำให้ผู้สนใจสามารถติดต่อสื่อสารกับชาวไทยพวนภาคอีสานได้ และเข้าใจประเพณีและวัฒนธรรมของชาวไทยพวนภาคอีสาน

10.2.3 งานวิจัยนี้จะสามารถเพิ่มพูนความรู้ทางภาษากลุ่มชาติพันธุ์ไทยพวนในประเทศไทย และยังสามารถนำไปประยุกต์สู่การเรียนการสอนภาษาไทยพวนในท้องถิ่นได้ด้วย

เอกสารอ้างอิง

กนกพรรณ แสงเรือง. (2532). **ความสำนึกในเอกลักษณ์ชาติพันธุ์ของลาวพวน.**

วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

กฤษณัท แสนทวี. (2552). **ลำพวน: วิเคราะห์การสื่อสารกับการสืบทอดอัตลักษณ์ชาวไทย**

พวน อำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาวารสารศาสตรมหาบัณฑิต สาขาสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

กัลยา วานิชย์บัญชา. (2550). **สถิติสำหรับงานวิจัย.** พิมพ์ครั้งที่3. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

จตุพร ศิริสัมพันธ์. (2529). **สรรพนามในบันทึกและจดหมายของโกษาปาน: การศึกษา**

ตามแนวเชิงคุณภาพ. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยมหิดล.

จารุวรรณ สุขปิติ. (2532). **“ลักษณะของภาษาลาวพวน ตำบลหัวหว้า อำเภอสรีมหาโพธิ์ จังหวัดปราจีนบุรี.”** วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาจารึกภาษาไทย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

จารุวรรณ พุ่มพุกษ์. (2525). **การใช้สรรพนามของครูอาจารย์ในจังหวัดลพบุรี.**

วิทยานิพนธ์ ศศ.ม., มหาวิทยาลัยมหิดล, นครปฐม.

ชมรมไทยพวน. (2551). **ดูจหนึ่งมณี.** นนทบุรี: พีพีเคดี เอ็นเตอร์ไพรส์ จำกัด.

ณชาคุณ สิงห์เสนา. (2556). **การใช้คำลงท้ายของชาวไทยพวน: บ้านบุสม อำเภอยะ**

เขียงคาน จังหวัดเลย. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

ตัน กำเนิด. (2539). **ประวัติบ้านบุสม.** จังหวัดเลย: ม.ป.ท. (อัดสำเนา)

ทัศนัย อารมณสุข. (2521). **การเปรียบเทียบเสียงของคำในภาษาพวนกับภาษาไทย**

มาตรฐาน. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ธวัช ปุณโณทก. (2532). **เที่ยวอีสาน.** กรุงเทพฯ: พิฆเนศ.

นิรมล บุญซ้อน. (2540). **การศึกษาคำลงท้ายภาษาพวน.** วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.

- ปราณี กุลละวณิชย์. (2545). **กลไกที่ทำให้ภาษาเปลี่ยนแปลง**. พิมพ์ครั้งที่ 10. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยมหิดล.
- โพธิ์ แคมล่าเจียก. (2538). **วัฒนธรรม และประเพณีไทยพวน**. กรุงเทพฯ: ดอกหญ้า.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). **พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554**. กรุงเทพฯ: ศิริวัฒนาอินเตอร์พริ้นท์.
- เรืองเดช ปันเขื่อนขัตติย์. (2531). **ภาษาถิ่นตระกูลไทย**. พิมพ์ครั้งที่ 2. นครปฐม: มหาวิทยาลัยมหิดล.
- วรวิทย์ เลี้ยงถนอม. (2532). **พจนานุกรมภาษาไทยพวน**. กรุงเทพฯ: ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร.
- วราภรณ์ แสงสด. (2532). “**คำบุรุษสรรพนามในภาษาไทย: การศึกษาเชิงประวัติ**.” วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วาโร เพ็งสวัสดิ์. (2551). **วิธีวิทยาการวิจัย**. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- วิเชียร วงศ์วิเศษ. (2525). **ไทยพวน**. กรุงเทพฯ: วัฒนาพานิช.
- วิลศักดิ์ กิ่งคำ. (2551). **ภาษาไทยถิ่น**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- วีระพงษ์ มีสถาน. (2539). **สารานุกรมกลุ่มชาติพันธุ์พวน**. กรุงเทพฯ: สหธรรมิก.
- สมทรง บุรุษพัฒน์. (2543). **ภูมิศาสตร์ภาษาถิ่น**. นครปฐม: สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท.
- สายหยุด เกิดผล. (2537). **ไทยพวน ข้อคิด เขียน พูดทำ**. กรุงเทพฯ: เมจิกโปรดักชั่น.
- สุวัฒนา เลี่ยมประวัติ. (2551). **การศึกษาภาษาถิ่น: ภาษาตระกูลไทย**. นครปฐม: ภาควิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สุชาติา เจียพงษ์. (2553). **การศึกษาเปรียบเทียบคำบุรุษสรรพนามในภาษาไทย 4 ถิ่น**. วิทยานิพนธ์ อ.ด., มหาวิทยาลัยศิลปากร, นครปฐม.
- โสรัจ พิศพนวม. (2529). **คู่มือการอ่านอักษรโบราณอีสาน**. อุดรธานี: ศูนย์วัฒนธรรมจังหวัดอุดรธานี.
- อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2548). **ภาษาในสังคมไทย**. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อุทัยวรรณ ต้นหยง. (2529). **วิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงการใช้คำของคน 3 ระดับอายุใน ภาษาพวน**. วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย บัณฑิต วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- อุปกิตศิลปสาร,พระยา. (2524). **หลักภาษาไทย**. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- Angkab Palakornkul. (1972). **A Socio-Linguistic Study of Pronominal Strategy in Spoken Bangkok Thai**. Dissertation, Ph.D., University of Texas, Austin.
- Brown, J. (1965). **From Ancient Thai to Modern Dialects**. Bangkok: Social Science Association Press of Thailand.

- Campbell, Russell N. (1969). **Noun substitutes in modern Thai: A study in Pronominality**. In *Janua Linguarum Series Practica*. The Hague: Mouton.
- Chamberlain, R. (1975). **A New Look as the History Classification of the Tai Language**. *Lanxang Heritage*, 5(3), 45-48.
- Cooke, Joseph R. (1968). **Pronominal Reference in Thai, Burmese and Vietnamese** In *The University of California Publications in Linguistics 52*. Berkely: University of California Press.
- Frake, Charles O.(1980). **Language and Cultural Description Essays**. Stanford University Press.
- Firth, J.R. (1964). **On Sociological Linguistics**. In Dell Hymes (ed). **Language in Culture and Society**. New York: Harper and Row.
- Fishman, Joshua A.(1972). **Sociolinguistics : A Sociolinguistics: A Brief Introduction**. Massachusetts : Newbury House Publishers.
- Hass, Mary. (1944). **Men’s and women’s Speech in Koasati**. **Language in Culture and Society**. Originally published in *Language* 20.
- Hymes, D. (1974). **Foundation of Sociolinguistics**. Philadelphia: University of Pennsylvania Press.
- John M. Sinclair. (2001). **Collins Concise Dictionary**. Australia: HarperCollins.
- Labov, William A. (1972). **Sociolinguistic Patterns**. Philadelphia: University of Pennsylvania Press and Oxford.
- Lakoff, Robin. (1973). **Language and woman’s place**. *Language in Society* 2.
- Nida, E.A. (1975). **Componential Analysis of Meaning**. The Hague: Mouton.
- Oxford Advanced Learner’s Dictionary of Current English**. (2005). Oxford: Oxford University.
- Pornpen Tanprasert. (2003). **A Language Classification of Phuan in Thailand: A Study of Tone System**. Ph.D. Dissertation Mahidol University.
- Trudgill, P.(1974). **Sociolinguistics : an Introduction**. Harmondsworth, England : Penguin Book Ltd.
- Webster’s Third New International Dictionary of the English Language Unabridged**. (2002). U.S.A: Merriam_Webster INC.
- Yamane, T. (1973). **Statistic : An Introduction for Analysis**. Tokyo: Harper International Education.

Understanding Students Decision Making in Attending Tutorial School

Juladis Khanthap¹, Prayuth Chusorn², Suphasin Pooorisomm³
Suravee Rongraung⁴, Worawuth Phosri⁵, Attakorn Kesornkaew⁶

¹Managing Director CFK Learning Center

²Faculty of Education, KhonKaen University, Thailand

³Director of Office of Primary Education Khon Kaen Service Area 3

⁴Executive Director of Sriwittayapaknam School, Thailand

⁵Director of Ban Huay Yang School, Thailand

⁶Khon Kaen wittayayon School, Thailand

¹E-mail:jk_goosen@hotmail.com, ²E-mail: prayuth@kku.ac.th, ³E-mail: santisukh.poo@hotmail.com

⁴E-mail: s.rongraung@gmail.com, ⁵E-mail: wutied22@gmail.com, ⁶E-mail: attakorn@kkw.ac.th

Abstract

This research aimed at 1) developing the indicators for decision making in attending tutorial school, 2) propos guideline for decision making in attending tutorial schools. The research employed inferential statistics, and the research methodology was divided into 2 phases. The first phase consisted of building of model for decision making in attending tutorial school by reviewing related literatures and researches, conducting in-depth interviews, doing multi-case studies of 7 schools that were acknowledged and famous at the national level, and analyzing confirmatory factors of the model for decision making in attending tutorial school. The second phase consisted of evaluation of criteria and guide for decision making in attending tutorial school, evaluated by the experts, and focus group discussion.

The research results were as following:

The model of the indicators for decision making in attending tutorial school was consistent with the empirical data ($\chi^2=25.84$, $df=27$, $p=0.53$, $GFI= 1.00$, $AGFI=0.98$, $RMR=0.01$). The factor loadings of all indicators were positive from 0.55 to 0.92, and the positive sub factors were from 0.70 to 0.96. The 7 main factor loadings that explain the decision making were positive, prioritized from high to low: Promotion (0.98), Personnel (0.96), Place (0.96), Process (0.86), Product (0.83), Price (0.69) and Physical Evidence (0.53).

Introduction

Tutorial school attendance is a phenomenon of Thai education which has widely grown to being like the reflection of learning in regular classroom. In the first stage, the reason of attending the tutorial school is for university admission test particularly in the period about 1-2 months before the test, and then the period of attending tutorial school has been developed into throughout the year. Next, the tutorial school attendance has been extended with the reason of preparation of grade 1, grade 7, and grade 10 admission tests as well as preparation of graduate level admission test. Moreover, there are various styles of instruction provided by the tutorial school such as teaching by regular tutor, and tutoring both at the tutorial school and via the internet. Tutoring methods are also diversified such as face-to-face tutoring, small group tutoring at tutor's house, large group tutoring in a classroom, and tutoring via VDO system. In terms of tutoring time, it starts from 7 a.m. until night time depending on convenience. The survey of the students attending the tutorial schools in Thailand found over 400,000 students (source: Siam Commercial Bank Economic Intelligence Center). Also, there have been 2,546 tutorial schools legally permitted, and 780 tutorial schools have been located in Bangkok and vicinity (Office of the Private Education Commission, 2014).

According to the conference of the network of education quality control in Asia-Pacific countries held by UNESCO, researchers presented the studies on tutorial school attendance and found the increase of students attending the tutorial schools in all countries. For example, in Hong Kong Special Administrative Region, 53.8% of grade 9 students attended the tutorial schools while grade 12 students had 71.8%. For India, 73% of students aged 6-14 years attended the tutorial schools while 59.9% of students in Kazakhstan attended the tutorial schools when they studied in the last year of high school. In Vietnam, 32% of primary school students, 46% of secondary school students, and 63% of high school students attended the tutorial schools. Also, in Republic of Korea, 86.8% of primary school students, 72.2% of secondary school students, and 52.8% of high school students attended the tutorial schools. From these studies, there were more tutorial schools in each country until becoming parallel education with regular education (Office of the Private Education Commission, 2014). This is consistent with the study of Homan (2016) saying that tutorial schools were very popular in Asia, Africa, Eastern Europe, and Central America mostly found in a group of secondary school students. For example, almost high school students in Mauritius attended the tutorial schools, 70% of all students in Japan started to attend the tutorial schools when they graduated from secondary school level, and 83% of all students in Malaysia started to attend the tutorial schools when they graduated from high school level. However, the regions which do not place importance on tutorial school attendance were Western Europe, North America, Australia, and New Zealand. The tutorial school attendance can be generally found in secondary school level more than primary school level. The rate of tutorial school attendance in several countries has been more expansive because students give more priority on results of competitive examination. Tutorial school attendance can also be found in both rich and poor countries, but according to the studies, tutorial school attendance can be found in urban area more than rural area.

Additionally, it corresponds with the situation in Thailand on increase of tutorial schools due to the value and belief that students who attend a famous tutorial school can have a chance to be successful in university admission test more than students who do not. Also, university admission system is an important factor of increase in the business of tutorial schools (Nattawut Puiprom, 2009). Students desire to attend the tutorial schools because it is the most basic factor; in other words, the more knowledge and competency the students have got, the more income they will get from their work in the future. As a result, there are a lot of students who are interested in continuing their study in higher education (Juthaphon Poonboon, 2008). Therefore, tutorial school is a bright future business and able to grow up among the economy in both current and future conditions. Nevertheless, the important problem issue of this kind of business is that it has to face with more severe competition because of the supply of over hundred new tutorial schools and tutors increasing every year. In this way, each school tries to seek for a selling point in order to compete for the market share as much as possible (Songklod Sawaengphon, 2009). However, tutoring through tutorial school in Thailand has been popular with the students for long time, and it tends to increase because current state of society focuses additionally on the test and competition such as secondary school and high school admission test, and university admission test. This is the reason why most students decide to attend the tutorial schools because teaching techniques are different from learning at regular school as well as the students want to get higher score in each subject.

Consequently, quality management is essential and necessary for the administrators of tutorial schools to use in the tutorial schools to get high quality and standard to respond the needs and satisfaction of the students and guardians. The concept of quality management are used in many organizations for rising and improving the quality of product and service, and the instruments mostly used by both public and private sectors are Total Quality Management (TQM), Marketing Plan, The 5S's, ISO, etc. Because there are several dimensions of quality management, so the tutorial school administrators need to have knowledge and understanding in the concept and principle of quality management in many parts. Moreover, the administrators have to know and understand the information about the indicators for decision on tutorial school attendance. In other words, it means that the information can indicate the quality management of tutorial schools by combining the factors of criteria that are used for operation by the entrepreneurs in order to add more efficiency in business administration to achieve the objectives of decision on tutorial school administration. Many researchers found that most factors of the indicators for decision on tutorial school attendance consist of 7 points for selecting the tutorial schools: 1) product, 2) price, 3) place, 4) promotion, 5) personnel, 6) process, and 7) physical evidence (Wanida Thanakornkul, 2009, Rawiwan Janjam, 2009, Pirunporn Phodee, 2010). According to the concept of development of the indicators for decision on tutorial school attendance, the tutorial school administrators can apply this concept as the guidelines for evaluating the decision on tutorial school attendance of the students. In addition, the guidelines of systematic information management from the evaluation which are consistent with the criteria and standard can bring about to plan for development of the tutorial school corresponding to the

situations as well as the students' needs resulting in efficient teaching and higher quality administration of the tutorial school.

PURPOSES OF THE STUDY

This study was to 1) develop the indicators for decision making in attending tutorial school, 2) evaluate the criteria and developed guide of the indicators for decision making in attending tutorial school.

RESEARCH HYPOTHESIS

Model of the indicators for decision making in attending tutorial school was developed from related theories and research, in-depth interview, multi-case studies of schools which were acknowledged and famous at the national level is consistent with the empirical data.

SCOPE OF THE STUDY

The population and the sample of the research consisted of 1,423 tutorial schools in the academic year 2014 officially opened for more than 5 years. The sample size consisted of 302 schools; data were collected with rating scale questionnaires sent to 3 persons per school: 1) school license holder, 2) manager/administrator, and 3) tutor/teaching manager.

Theoretical framework of the model for decision making in attending tutorial school developed from related theories and research included 7 main factors and 17 sub factors consisted of the following items:

1. Product consisted of 1) curriculum, 2) instructional media and handout, and 3) instructional activity
2. Price consisted of 1) diversity, 2) worthiness, and 3) benefit offering
3. Place consisted of 1) location, 2) classroom, and 3) facility
4. Promotion consisted of 1) public relations, and 2) sales promotion
5. People consisted of 1) tutor, and 2) staff/manager
6. Process consisted of 1) instructional system, and 2) administrative system
7. Physical evidence consisted of 1) image, and 2) promotion

METHODOLOGY

This study used inferential statistics research method and divided into 2 phases. The first phase consisted of building indicators for decision making in attending tutorial school by reviewing from related literatures and research, conducting in-depth interview, doing multi-case studies of 7 schools which were acknowledged and famous at the national level, and analyzing confirmatory factors of model of the indicators for decision making in attending tutorial school. The second phase consisted of evaluation of criteria and guide for decision making in attending tutorial school evaluated by the experts, and focus group discussion.

FINDINGS

1. Developed model of the indicators for decision on tutorial school attendance was consistent with the empirical data ($\chi^2=25.84$, $df=27$, $p=0.53$, $GFI= 1.00$, $AGFI=0.98$, $RMR=0.01$). The factor loadings of all indicators were positive from 0.55 to 0.92, and the positive sub factors were from 0.70 to 0.96. The 7 main factor loadings were positive prioritized from high to low: Promotion (0.98), Personnel (0.96), Place (0.96), Process (0.86), Product (0.83), Price (0.69) and Physical Evidence (0.53) as shown in the table and the figure below.

Table 1: Analysis Results of Confirmatory Factors of the Model of Indicators for Decision on Tutorial School Attendance

Order	Factors	Factor Loadings b(SE)	R ²	Factor Score Coefficient
Analysis Results of Factor 1				
	PRODUCT (PROD)			
	Curriculum (PROD1)	0.84	0.71	0.23
	Media and handout (PROD2)	0.91**(0.03)	0.83	0.77
	Instructional activity (PROD3)	0.91**(0.03)	0.83	0.59
2	PRICE (PRIC)			
	Diversity (PRIC1)	0.88	0.77	0.09
	Worthiness (PRIC2)	0.92**(0.04)	0.86	0.08
	Benefit offering (PRIC3)	0.83**(0.04)	0.69	0.35
3	PLACE (PLAC)			
	Location (PLAC1)	0.70	0.49	0.20
	Classroom (PLAC2)	0.85**(0.03)	0.73	0.19
	Facility (PLAC3)	0.94**(0.04)	0.89	0.51
4	PROMOTION (PROM)			
	Public relations (PROM1)	0.96	0.91	0.46
	Sales promotion (PROM2)	0.95**(0.02)	0.90	0.49

Order	Factors	Factor Loadings b(SE)	R ²	Factor Score Coefficient
5	PEOPLE (PEOP)			
	Tutor (PEOP1)	0.93	0.87	0.37
	Staff/Manager (PEOP2)	0.90**(0.02)	0.80	0.32
6	PROCESS (PROC)			
	Instructional system (PROC1)	0.89	0.79	0.43
	Administrative system (PROC2)	0.92**(0.03)	0.84	0.50
7	PHYSICAL EVIDENCE (PHYE)			
	Image (PHYE1)	0.81	0.81	0.14
	Promotion (PHYE2)	0.74**(0.05)	0.56	0.02

Analysis Results of Factor 2

1	PRODUCT (PROD)	0.83**(0.03)	0.70	-
2	PRICE (PRIC)	0.69**(0.04)	0.47	-
3	PLACE (PLAC)	0.96**(0.04)	0.92	-
4	PROMOTION (PROM)	0.98**(0.03)	0.95	-
5	PEOPLE (PEOP)	0.96**(0.03)	0.92	-
6	PROCESS (PROC)	0.86**(0.03)	0.74	-
7	PHYSICAL EVIDENCE (PHYE)	0.53**(0.03)	0.28	-

Chi-square = 25.84, df = 27, P-value = 0.53, χ^2/df = 0.96, GFI = 1.00

AGFI = 0.98, CFI = 1.00, CN = 1659.56, RMSEA = 0.00

** Statistical significance at the 0.01 level

DISCUSSION

Developed model of indicators for decision on tutorial school attendance was consistent with the empirical data. The 7 main factor loadings were positive between 0.53 and 0.98 while the sub factors were positive from 0.07 to 0.96. Also, all indicators were positive from 0.55 to 0.92. The researcher has systematically reviewed and synthesized the related literature and research based on the view of many scholars in order to gain proper and clear conceptual framework which was investigated by the experts. Furthermore, the study employed inferential statistics and data collections also used mixed method resulting in variety of data in terms of data resources of both quantitative and qualitative. As a result, consideration and decision making diversely were in line with the problems of this research causing the consistency between developed model and empirical data. This corresponds with the ideas of Tashakkori, & Teddlie (1998); Teddlie & Tashakkori (2009); Johnson & Onwuegbuzi (2006); Johnson, Onwuegbuzie, & Turner (2007); Creswell (2013); Anothai Ngamvichaikit (2015); Samrit Kangpheng et al. (2016) stating about the concept, importance, and usefulness of using mixed method for data collection as it can support the validity of the research because it contains triangulation process, complementary of the research, research development, initiation consistent with research problem, and expansion of knowledge.

When considering the 7 main factor loadings, the results revealed that all factors were positive particularly in Promotion aspect which had the highest factor loading (0.98) because sales promotion was a part of marketing mix that was used in stimulating the response and buying decision to be more rapid. Additionally, it was as a tool in stimulating the demand as well as promoted the advertising and selling by employing the salespersons in convincing the customers to try out and decide to buy products while it caused the rapid decision of the consumers, and products were more attractive for the consumers. Therefore, sales promotion was important activity for the students who attended the tutorial schools to decide to receive the service rapidly. Also, it was mostly used with the advertising and selling by employing the salespersons to provide the sales promotion that was the marketing effort apart from regular responsibility of selling. This corresponds with Siriwan Sareerat (2003) studying on factors influencing consumer behavior with the purposes of understanding the needs of the consumers and managing the marketing stimuli properly. When a buyer gets other stimuli into the consciousness i.e. it is compared as a black box that is unpredictable, a seller is responsible for finding out the buyer characteristics and the factors influencing the buyer's consciousness. A study on target buyer characteristics is useful for sales promotion in case of understanding the target buyer characteristics. The buyer characteristics are influenced by cultural, social, individual, and psychological factors. Furthermore, Siriwan Sareera (2000); Thippawan Soontorntepvarakul (2004); Prapas Suphandee (2010), and Pongpol Panyawisuthikun (2010) found that sales promotion is really important to customers' decision because it combines diversified means of communication with marketing e.g. advertising, individual selling activity, and other direct and indirect sales promotion through communication such as public relations, internet channel, etc. The communication can assist in product positioning in both the position of organization and the position of products distributed by that organization. The purposes of communication were to provide necessary information to the

customers, educate in products, persuade the customers to decide to buy products, and remind the customers (Thirakiti Nawarat Na Ayutthaya, 2006). Lovelock and Wright explained about customer experiences that factors of service business that can make the experiences and impression on the customers consist of 5 parts of service process: 1) facility, 2) equipment, 3) customer service staff, 4) regular customers, and 5) general customers. These factors are definitely important to sales promotion.

Nevertheless, there are other factors which explain the decision making in attending tutorial school such as people, place, process, product, price, and physical evidence. These factors should be respectively given the priority and implement by the tutorial school administrators.

SUGGESTIONS

1. SUGGESTIONS FOR IMPLICATION

1.1 According to the research findings, the factor of indicator that was the most important to decision making in attending tutorial school was promotion factor. Next important factors were people, place, process, product, price, and physical evidence, in order. Therefore, the tutorial school administrators should develop and emphasize the efficiency of the administration in these factors.

1.2 Tutorial schools should extremely place importance on the indicator of promotion especially in public relations in order to inform students and parents about promotional information.

2. SUGGESTIONS FOR FURTHER STUDIES

2.1 Structural equation model of decision on tutorial school attendance should be studied and developed at regional and national levels.

2.2 Model from this research should be developed by conducting evaluation research in order to increase the efficiency of tutorial school administration to be consistent with the customer needs.

2.3 Model of the indicators for decision on tutorial school attendance, criteria, and guide of this research should be tried out or applied in the tutorial school by conducting experimental research.

REFERENCES

- Anothai Ngamvichaikit. (2015). Mixed methods approach: Qualitative and quantitative research design. *Modern Management Journal*, 13(1). Retrieved June 6, 2016, from <https://www.tci-thaijo.org/index.php/stou-sms-pr/article/viewFile/33192/33209>
- Creswell, J. W. (2013). *Research design: Qualitative, quantitative, and mixed methods approaches*. 2nd ed. Thousand Oaks, CA: SAGE.
- Homan, M.S. (2016). *Promoting community change: Making it happen in the real world*. 6th ed. Boston, MA. : Cengage Learning.
- Johnson, R. B., & Onwuegbuzie, A. J. (2006). Mixed methods research: A research paradigm whose time has come. In A. Bryman (Ed.). *Mixed methods*. (p. 25-52). London: Sage.
- Johnson, R.B., Onwuegbuzie, A.J. & Turner, L.A. (2007). Toward a definition of mixed methods research. *Journal of Mixed Methods Research*, 1(2), 112-133.
- Juthaphon Poonboon. (2008). *Factors on marketing mix of tutorial schools in Muang District, Chiang Rai Province*. Independent Study in Master of Business Administration, Mae Fah Luang University.
- Kotler, Philip. (2003). *Marketing Management*. 11th ed. Upper Sanddle River, New Jersey: Prentice Hall.
- Lovelock, C.H., Wright, L. (1999). *Principles of service marketing and management*. New Jersey: Pearson Education.
- Nattawut Puiprom. (2009). *Analysis of secondary student behavior in selecting tutorial schools under Ubon Ratchathani Municipality*. Master thesis of Business Administration in General Management, The Eastern University of Management and Technology.
- Office of the Private Education Commission. (2014). *Determination of standards, indicators, and criteria for external system assessment of private school quality*. Retrieved January 2014, from http://www.thailandlawyercenter.com/_2557
- Onwuegbuzie, A. J., & Leech, N. L. (2007). Sampling designs in qualitative research: Making the sampling process more public. *The Qualitative Report*, 12(2), 238-254. Retrieved August 31, 2015, from <http://www.nova.edu/ssss/QR/QR12-2/onwuegbuzie1.pdf>
- Pirunporn Phodee. (2010). *A study of feasibility of investment in tutor schools in Samchuk District, Suphanburi Province*. Master thesis in Business Administration, Graduate School, Phranakhon Si Ayutthaya Rajabhat University.

- Pongpol Panyawisuthikun. (2010). *Development of management model of the tutorial schools in the Upper Northern Province*. Master thesis in Vocational Education Graduate School, Chiang Mai University.
- Prapas Suphandee. (2010). *The study of factors influencing the decision making in choosing tutor institutes of students' parents in Bangkok*. Independent Study in Master of Business Administration for Executive, Burapha University.
- Rawiwan Janjam. (2009). *Guidelines to improve the efficiency of the tutor centers in Phuket*. Master thesis in Business Administration, Graduate School, Thepsatri Rajabhat University.
- Samrit Kangpheng, Sarayuth Kunlong, & Dutsadeewat Kaew-in. (2016). *Mixed Methods: Paradigms of Research for the 21st Century*. Maha Sarakham: Apichart Press.
- Samrit Kangpheng. (2014). *The development of indicators of servant leadership for basic school administrators*. 2nd ed. Maha Sarakham: Apichart Press.
- Siriwan Sareerat. (2000). *Principles of marketing*. Bangkok: Theera Film and Scitex Co.,Ltd.
- _____. (2003). *A new era of marketing management*. Bangkok: Thammasarn.
- Songklod Sawaengphon. (2009). *Marketing mix affecting decision of secondary school students towards selecting tutorial schools in Nan Province*. Independent Study in Master of Business Administration (Marketing), Graduate School, Chiang Mai University.
- Tashakkori, A. & Teddlie, C. (1998). *Mixed methodology: Combining qualitative and quantitative approaches*. Thousand Oaks, CA: SAGE.
- Teddlie C. & Tashakkori, A. (2009). *Foundations of mixed methods research: Integrating quantitative and qualitative approaches in the social and behavioral sciences*. Los Angeles: SAGE.
- Thippawan Soontorntepvarakul. (2004). *Factors affecting customers' decision in selecting intensive school*. Master thesis in General Management, Graduate School, Rajabhat Institute Suan Dusit.
- Thirakiti Nawarat Na Ayutthaya. (2006). *Service marketing: Concepts and strategies*. 2nd ed. Bangkok: Active Print.
- Wanida Thanakornkul. (2009). *Factors relating the success of tutorial school business in Bangkok*. Independent Study in Master of Business Administration, Program of Entrepreneurship, Graduate School, Silpakorn University.

Academic Quality Development of School system through Teacher Empowerment

Worawuth Phosri¹, Prayuth Chuson², Aphinan Busabok³, Juladis Khanthap⁴
Attakorn Kesornkaew⁵, Suravee Rongraung⁶, Chadchawarn Arrard⁷

¹Director of Ban Huay Yang School, Thailand

²Faculty of Education, KhonKaen University, Thailand

³Faculty of Business Administration, Muban Chom Bueng Rajabhat University, Thailand

⁴Managing Director CFK Learning Center

⁵Khon Kaen wittayayon School, Thailand

⁶Executive Director of Sriwittayapaknam School, Thailand

⁷Director of Ban Bansawongnong-phailom School, Thailand

¹E-mail: wutied22@gmail.com, ²E-mail: prayuth@kku.ac.th, ³E-mail: aphinan_b@hotmail.com

⁴E-mail: jk_goosen@hotmail.com, ⁵E-mail: attakorn@kkw.ac.th,

⁶E-mail: s.rongraung@gmail.com, ⁷E-mail: e_od2009@hotmail.com

Abstract

This research aimed to: study the changes arising at individual, group, and school levels from the Participatory Action Research and the use of PAR methodology. Co-researchers included 74 stakeholders of Ban Huay Yang School. The research instruments included an observation form, in-depth interview form, group interview form, and a check list or journal writing.

The results showed that Participatory Action Research has created four projects were thus carried out to solve the problems: 1) producing teaching media and learning resources, 2) applying the project-based instruction, 3) conducting action research, and 4) carrying out the collaborative supervision. The outcomes from these projects could be seen in the school having multiple teaching media, teachers doing continual action research in their subjects, and collaborative supervision. Additionally, teachers were found to become satisfied with their work, team work was established, organizational commitment was instilled, leading to better students' learning achievement that met the criteria. Primary 1 students, in particular, showed a hundred percent literacy. In addition, it was found that the researchers, the school board, and the teachers learned from authentic environment, acquiring both knowledge and experiences. Most importantly, new bodies of knowledge were obtained from the implementation in academic quality development in this primary school. The innovation leading to success was called, “**the academic quality development model for primary schools through teacher empowerment**” .

Keywords: Academic quality development, Teacher empowerment, Primary school

Introduction

Education is the heart of any nation's economic, social, and political development. It is essentially the major process in the quality and efficiency upgrading of human resources, as we all heard the Royal Guidance on Thursday the 10th of August, 2006 (The Office of Basic Education Commission, 2007). We can very well understand that His Majesty the King is aware of the outcomes of educating people, the success of which depends on quality and self development. Education is thus the heart of human quality development, the issue also stated in the 11th National Social and Economic Development Plan (2012-2016). In this plan, and the continuation in the 9th and the 10th plans, people are the center of development; therefore, people are the principle goal of all aspects of development (The National Social and Economic Development Board, 2012).

Education reform evidently brings impact on Thai education. Primary education sees the changes that arose from the Ministry's decentralization of administration and management of academic, budget, personnel to institutions or schools. Presently, the Office of Basic Education Commission is facing challenges and problems in the national educational development especially when the quality issue is concerned. We all see that the learning achievements of the sixth graders in the academic year 2012 lowered in all subjects. The Office of Basic Education Commission has to expedite enhancement and support for learners' readiness from the time they enter the school. This covers consolidation of primary reading, writing and calculating skills. Moreover, a school must facilitate or instill the quality of learning determination or student engagement through interesting instructional activities that challenge learners' abilities. From what has been discussed, success of a school depends on academic administration. This correlates to Preeya Wonganutrote (2010) and Miller (1965) who mentioned that academic work is the most important job of the school. School administrators and teachers are required to possess the knowledge, competence and understanding of the principle of academic administration in order that the implementation is in accordance with the instructional principles stated in the National Education Act. The authors as academic institution administrators thus see the importance and necessity of academic quality development in primary schools by empowering the teachers. Academic quality development is an intervention element that can be achieved through the participatory action research which emphasizes collaboration of personnel including the Basic Education Commission, parents, the community, and cooperation with other institutions and the local governing organizations. The authors were therefore interested in applying the Participatory Action Research (PAR) as a tool for academic development in schools and prepare Thai children for the future world.

2. Research Objectives

2.1 To study the present situations, problems, and expected situations from academic quality development through teacher empowerment, which are the results of learning experience from the research process and new bodies of knowledge from the participatory action research.

2.2 To assess the changed conditions and learning that occur at the individual, group and school levels, including the bodies of knowledge acquired from academic quality development in a primary school through teacher empowerment that occurs because of the Participatory Action Research.

3. Research Methods

Research Stages – The researchers divided the study into 2 stages:

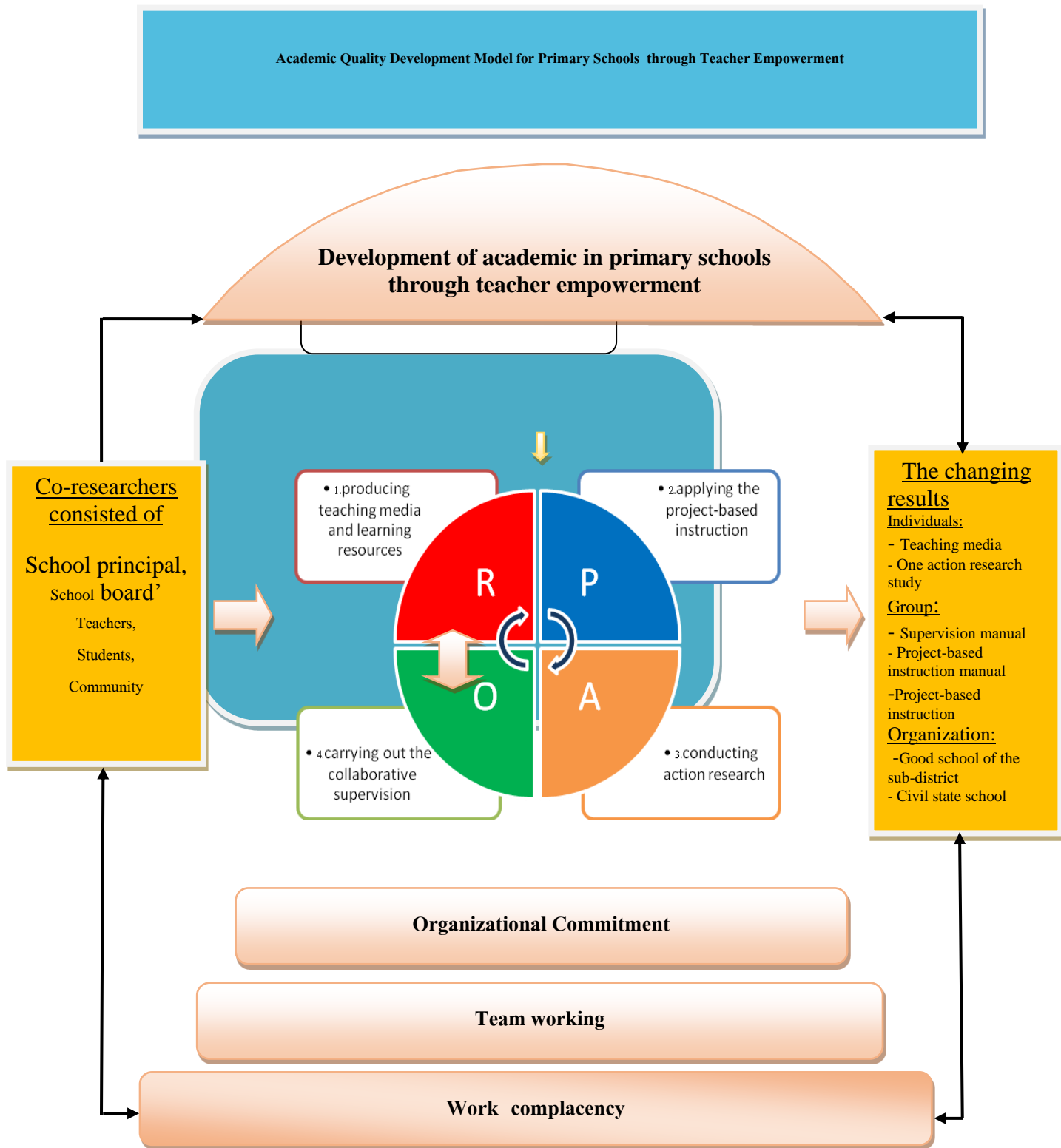
Stage 1: Preparation – This stage involved selection of the study case by considering the school that was facing problems. Two steps were carried out: **1) Selecting the study case** – Ban Huay Yang School, Kranuan District, Khon Kaen was chosen. A meeting was then conducted with the teachers, the school board, and a number of parents. **2) Preparing the readiness of co-researchers with their roles** – The 74 co-researchers who were selected by the Purposive Sampling method met and were informed of the requirements for participation, changes of attitudes and feelings.

Stage 2: The Participatory Action Research – This involved 2 cycles (9 steps) as follows: **Cycle 1** – Step 1: planning, Step 2: acting according to the plan, Step 3: observing the results, and Step 4: reflecting; **Cycle 2** – Step 5: re-planning, Step 6: re-acting, Step 7: re-observing, and Step 9: conclusion.

4. Research Results and Discussion

Unexpected changes: Unexpected changes occurred at 3 levels: individual level, group level, and organizational level. Ban Huay Yang School and the Ban Huay Yang community, in particular, demonstrated the following unexpected changes: **Ban Huay Yang School - Before the study**, notwithstanding the fact that the school had always attempted to develop the management system and instruction, they never achieved complete success. Thus, it was a necessity for the school to study and analyze the problems and causes. **After the research study**, changes could be observed in all aspects especially in instruction. This could be seen from the outstanding work outcomes of both the teachers and the students who were granted prizes at different levels. The school now has many types of teaching media, teachers have continuously conducted action research in their classrooms, participatory supervision has been performed, the teachers have become satisfied with their job and now work in teams, and the teachers have become more committed to the school. All of these resulted in higher learning outcomes of the students, which met the criteria. The first graders, for instance, showed 100 percent literacy. Ban Huay Yang School has become the good school of the sub-district and the civil state school. In addition, in terms of the place, the school buildings and structures were much improved. New cafeteria was constructed together with school roads and a new futsal field. **Ban Huay Yang community** – Prior to the research study, the community people thought instruction was the duty of the school, and hence were not interested and did not spare their time to the school. After the research study, the community people have become more interested in their children education and learning. They started to campaign for more resources to develop the school. **Finally the teachers' behaviors have been changed.** They have and use integrated instruction where learners are centered. School administrators know and understand how to manage quality academic work. They know the techniques to involve relevant people, both from inside and outside, in the school's instruction. These changes in the better direction can be seen to arise from empowerment of teachers. There are in this respect concrete and abstract components which connect or integrate the work of personnel, namely: **“1) work complacency, 2) team work, and 3) organizational commitment”**. Participatory operations and empowerment of teachers lead to acceptance of the school by relevant people. Somjit Songsarn (2009) conducted a research study to develop a linear structural correlation model for factors influencing teacher empowerment and found that the influential factors that lead to success included: creation of work motivation, creation of leadership, creation of organizational atmosphere. **The result of learning by doing from the workshop** at Ban Huay Yang School was the conclusion for individual, group, and

organization learning, which could be called Knowledge from Practice. There are 2 cycles of 9 steps of operations that construct **bodies of knowledge from teacher empowerment**. Application of teacher empowerment has led to innovations of work in the primary school to develop academic work towards success and has been dubbed “**Academic Quality Development Model for Primary Schools through Teacher Empowerment** or **Huay Yang Model**”, as shown in Figure 1.

5. Recommendations:

5.1 Recommendations from the Research Results

5.1.1 The research results showed that although the school did attempt to solve the problems of instruction and achieved the expected purposes, a few other things still need to be further improved, such as the buildings and the surroundings of the school.

5.1.2 The research results showed that apart from individual learning, i.e., the researchers, there are parents, school board, and educational supervisors. Therefore, any types of development in Ban Huay Yang School by means of the Participatory Action Research should take into account the impact that occurs to self-development, work development and professional development of those who are involved in the research so that their job and profession will also progress.

5.1.3 The research results indicated that success of this research partly occurred from application of the Participatory Action Research under the pre-determined principle, ethics, and roles of the researchers and co-researchers, and partly, which was more importantly, from the teacher empowerment by adjusting theoretical concept of empowerment which comprises 3 elements: 1) work complacency, 2) team working, and 3) organizational commitment.

5.2 Recommendation in Terms of Policies

5.2.1 Ban Huay Yang School is a primary school that faces a budget problem, which is not sufficient for school administration. The teachers' qualifications are not in line with the subjects they are assigned to teach. However, the school attempted to develop the instruction to meet with the educational target. Thus, the Office of Primary Education Service Area the school is affiliated with should be attentive and provide assistance to the school. At least, the school should be recognized for its success. It should be closely attended in all aspects for motivation and moral support of the teachers' work.

5.3 Recommendations in Application of Research Results

The researchers would like to propose the following recommendations for application of research results in other primary schools:

5.3.1 Prior to implementing the Participatory Action Research, the principle, ethics, and roles of the researcher and co-researchers should be studied and understood clearly. It is important for researchers to be confident that the results would have positive impact on development.

5.3.2 Target formulating in the Participatory Action Research at Ban Huay Yang School emphasized learning and new knowledge at individual, group and organizational levels, including the school, Ban Huay Yang community and relevant organizations. The factor motivating the parents and the community to be involved in academic development of the school was participation (in thinking, doing, and taking responsibilities). Most importantly, there should be expectations for enhancement of children development in all aspects.

5.4 Recommendations for Further Research

5.4.1 The teachers who participated in this research should conduct one study each of the Participatory Action Research by applying the learned research conceptual framework. The school principal should support by organizing training in research and by providing funds which could be from outside the school.

References

- Department of Education, Ministry of Education. (2003). **The National Education Act 1999 and the Amended Version (Second Version) 2003 with Related Ministerial Laws**. Bangkok: Parcel and Goods Transportation Organization.
- Basic Education Commission, Office. (2007). **Means of Education Decentralization and Management to the Committee of Offices of Education Service Areas according to Ministerial Laws, Principles and Methods of Education Decentralization and Management, 2007**. Bangkok: Agricultural Cooperatives Club Printing Press.
- The National Social and Economic Development Council, Office. (2012). **The 11th National Social and Economic Development Plan (2012-2016)**. Bangkok.
- Wonganutrote, Preeyaporn. (2010). **Academic Administration**. Bangkok: Sahamit Offset.
- Songsarn, Somjit. (2009). **Development of a Linear Structural Correlation Model of Factors Influencing Teacher Empowerment**. A Thesis towards a Doctoral Degree in Education Administration, Graduate School, Khon Kaen University.
- Chantawanit, Suphang. (2014). **Analysis of Data in Qualitative Research**. Bangkok: Chulalongkorn University.
- Office of the Education Council General Secretary. (2005). **Seminar Proceedings, "Six Years of Education Reform"**. Bangkok: Phrikwan Graphic.
- Thobamrung, Supachai. (2012). **Development of Knowledge Networks with Self- development Principles at Ban Oon Khok School, Sakonnakhon: The Participatory Action Research**. Thesis towards a Doctoral Degree in Education Administration, Graduate School, Khon Kaen University.
- Srisa-an, Vijit. (1997). **Teaching Materials of the Principle Courses and Educational Administration System of Sukothaithammatirat University**. Bangkok: Faculty of Education, Kasetsat University.
- Miller, Van. (1965). **The Public Administration of American School of System**. New York: The McMillan Company.

Some Aspects of Ordination Procedures in Theravada Buddhism of Thailand and Bangladesh

Retosh Sramon¹ and Puttharak Prabnok²

^{1,2}Faculty of humanities and Social Science, KhonKaen University, Thailand

^{1,2}Research on Plurality in the Meakong Region (CERP)

¹E-mail – retosh_sramon@hotmail.com

Abstract

According to the principle of Buddha's teaching of Vinaya, young boys may become a novice at any age but a man can't become a monk until he reaches the age of twenty years and a gay or ladyboys can't become a monk. But I observed that almost all Thai Buddhist temples allow gays and ladyboys to become a monk (higher ordination). And whoever gets ordained can remain a monk for as long as he wants, even for just one, two days, one month etc. In the Bangladesh when boys become a monk after they can't become a layman even though if they want to. When they become a layman, people blame them and think that he is a person of sin. At the same time, communities would not hold a good relationship with them. Why Bangladeshi Buddhist community is serious about that and says it's great sin and Thai Buddhist community is not serious about that? In my article I shall answer this and I shall focus on the ordination systems of Thailand and Bangladeshi Theravada Buddhism. And how to Buddhist monk follows their monastic life and the daily life activities.

Keywords: Ordination, Thai Ordination, and Bangladeshi Ordination.

1. Introduction

Thai Buddhism and Bangladeshi Buddhism are almost similar because monk and devotees in both countries follow Buddha's teaching of Theravada Buddhism. Thailand is a Buddhist country and Bangladesh is a Muslim country, so it is right to see so many Buddhist monks in Thailand wear gray and yellow robes everywhere, on the other hand Bangladesh there are a few of monks because Buddhism is the third large groups and only 0.07% over 10 millions of Buddhist peoples and 5000 Buddhist monks live in Bangladesh.

We know that followers of Theravada Buddhism observe the Holy Scripture named the Tripitaka (three jewels of the basket), which is divided into three parts – Suttanata Pitaka, Abhidhamma Pitaka, and Vinaya Pitaka. Buddha says “**Vinyasa Sassannasa Ayau**” that's mean “Virtue is the ages of Buddhism (rule or discipline)”. The Buddha today to 2559 years ago declared that Buddhism will be dependent by the Sangha (monks) and in the future Buddhism destroyed by the also Sangha (monks) and Buddha's teaching of Dharma will stay into the human being 5000 years. Actually, a boy who gets higher ordination we call monk and a monk should follows 227 precepts. Buddhist followers (a common people) think that Is a monk? Means: he lives in temple, he go to alms food every day at morning, he wears the red colors of patchwork clothes, he shave head, he take meal per day six hours within 6am to 12pm, he can't touch women, he can't drive a car, he can't drink alcohols etc. but a common peoples never think deeply what Buddha said, about of who is a real monk?

2. Method

The Ordination of Theravada Buddhist Monk

2.1) Why became a monk (ordained)?

Thai and Bangladeshi Buddhist believe that being ordained, being a monk is a great way to make merit and very easy to practice meditation and study Buddha's teaching of the noble eightfold path. This is true to his parents also because when a man enters the monkhood his parents will get merit too. For example, as when emperor Asoka buildup eighty-four thousand Buddha statues asked his masters (spiritual Buddhist monk) may I hear of the Buddha's inheritance? His master reply to him you are not the inheritance of Buddha's Dharma but if you able to donate your own son or daughter to become a monk (higher ordination) then you can an inherit Buddha's dharma and he accepted to donate his son and daughter to be monks.

2.2) The aims of the monk (higher ordination)

The aims of the monk ordination are to provide the ordained with an opportunity to cessation all of the sufferings, to known discipline, analysis to practice meditation and learn Buddhist scripture as well. The ordained monk will help own self and help to publish Buddhism, and advice to his follower's teaching of Buddha's main concept and theory to avoid bad and do good. Finally, every Buddhist monk's aim would be follow the four noble truths and the eight-fold path. But some how many monks get lost on the way to word that.

2.3) The qualification to be a monk (higher ordination)

Even though every male should be ordained as a monk in his life, it does not matter and it does not compulsory to his life, it depends on by his own choice and his belief. But who want to become a monk he should be qualified of the seven conditions, it's according to the Buddha's rules of Vinaya. These Vinaya conditions are -

- (I) Being human (manososhi)
- (II) Being male (purisososhi).
- (III) Not affected by diseases of leprosy (kusshaa roghatti).

- (IV) Being independent (nahi raja bhato).
- (V) Not in debt (nahi karjati)
- (VI) Being twenty years of age over (paripunnoti bingshsati)
- (VII) Permission to be granted from one's parents (matha-patu anomutihi).

2.4) The disqualifications to become a monk (higher ordination)

The factors that would disqualify and make unacceptable to receive ordination are

- I) Has an abnormal gender (Napumsaka)
- II) Has committed any of the five deeds leading to immediate retribution in hell (Ananatariyakamma)
- III) Has seriously wronged dharma Vinaya
- IV) Is an animal (naga)

2.4) The compulsory things to be a monk: (ordination or higher ordination)

When a boy turns twenty years old and is willing to be ordained, his parents will notify the temple abbot to fix the date for ordination. When the date is fixed after he will enter in the boat (pasan sima or udak sima) to become a monk, his preceptor asks him, are you ready to be a monk (ordination), he will answer yes and these are my compulsory things bring for you. Therefore please masters give me permission to wear monk robe to be a monk. These compulsory things are –

- I. The outer robe
- II. The inner robe
- III. The under robe
- IV. A monk belt
- V. A bowl
- VI. A razor
- VII. A needle
- VIII. A water strainer

3. Results

3.1) The ordination procedures (higher ordination)

To become a monk for a shave of his hair and eyebrow need to be done through process other systems. The first trimming is to be done by parents, senior relatives or neighbors. After that, a barber will shave off the hair, beard, eyebrow, who afterward takes a bath to cleanse his body and gets him dressed in white. The next step is to go in a procession to the temple. When arriving at the temple, his relatives will circle ordination hall clockwise three times. The parents and relatives walk in the procession, each carrying a requisite of compulsory things to be a monk. The parents and the senior relatives will enter the ordination hall where the monks are assembled to perform the ceremony, ready to examine the suitability of the candidate seeking to be a new member of the Sangha.

3.2) The faith of Thai Buddhism to become a monk (higher ordination)

Thai Buddhist male should be ordained as a monk once in his life. The Thai Buddhism believe that being ordained as a Buddhist monk is a great way to get merit and who would be ordained after died he will show his evidence in the heaven his yellow robe. And also Thai Buddhism believe that when a person enters the monkhood, his parents will get merit by him who entered monkhood.

3.3) The short period to stay in the monkhood life in Thai Buddhism (higher ordination)

The age of twenty years up from a Buddhist family is expected to be ordained as a monk for a period of time. Usually, they can become a monk when as he wants to stay in the monkhood. After that he can leave monkhood if he want. But usually should be needed to stay about seven days and after if he want can become a layman.

3.4) The permitted to be monk a ladyboy and gays in Thai Buddhism (higher ordination)

The winner of the 2009 Miss Universe pageant in Pattaya has cast aside the makeup and breast implants to become a monk in southern Thailand. She was hundred percent's lady boys and her name was Sorrawee Natte, she ordained as a monk at khongkha Liab Buddhist temple in Songkla province on May 12, 2013. This article was published in the Pattaya Mail Newspaper on Friday, May 24, 2013.

4. Discussions and Conclusion

4.1 A Comparative of Thai and Bangladeshi (higher ordination)

Thai and Bangladeshi ordination aspects are almost similar but some differences of the Thais such as, Thai ordinate candidate should be cut his eyebrow but in the Bangladesh couldn't cut their eyebrow, in the Thai ordination hall everyone can enter but in the Bangladesh not allow entering in the ordination hall anyone without monks and candidate of monk. In Thai, ordination hall can use electric light but in the Bangladeshi ordination hall couldn't use the electric light without natural of light such as candlelight, oil light etc. Thai Buddhism accepted to become a monk for a period time but Bangladeshi Buddhism doesn't accept to become a monk for period of time because there is a belief that when an ordained monk become a laymen after that who would see him first there he/she will go to hell this would be thought by the monk by who just become a layman and society often blame to him. Thai Buddhism believes that male should be ordained as a monk once his life but Bangladeshi Buddhism doesn't believe like that and Thai Buddhist monk Sangha council allowed a lady boy or gay would get ordination but in the Bangladeshi Sangha council never allow to become a monk (ordination) a lady boy or gay.

It's a big fact and big issue for whole Theravada Buddhism in the world because Buddha mentioned that abnormal gender (napumsaka) would not be allowed to become a monk. There are not perfect to practice Buddha's great discovery of the noble eight-fold path.

Obviously, being attracted to any gender is forbidden in the monk ordination because dating and sex is fully not allowed in the Buddhism. Some transgender people are transgender because they prepared to be the opposite gender, not only they are attracted to the same or opposite gender. Some can be Asexual, meaning no attraction to anyone at all and just live a life as someone else because they feel more comfortable in that particular body.

Therefore, I'm fully agreed and accepted the Buddha's vinaya (ethics and rule) and my opinion to others transgender peoples should be forbidden to become a monk (higher ordination).

5. References

- Acharya Buddharakkhita. (1985). The Dhammapada: The Buddha's Path of Wisdom.
Ven. Thanissaro Bhikkhu. (2001). The Buddhist Monastic Code II
Venerable Narada Mahathera (1998). The Buddha and His Teaching
Prajna Mittra Sramon (2015). The Saptorashmi (A Journal of Bengali).
http://www.thaiwaysmagazine.com/thai_article/2407_buddhist_monks/buddhist_monks.html.
<http://www.buddhanet.net/e-learning/buddhistworld/ordination1.htm>.
<http://www.bangkokpost.com/print/361614/>.